

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

Kīna! Cik daudz Tībetai vēl jādeg?

TIBETĀ SAKARST BRĪVĪBAS ALKAS

Intervija ar biedrības “Latvija Tibetai” valdes locekli un Rīgas domes deputātu **Jāni Mārtiņu Skuju**

“ATBRĪVOTĀJI” UN VIŅU INTERESES

DDD: 9. maijā krievvalodīgie okupanti un kolonisti svin savu uzvaru – Latvijas otrreizējo okupāciju 1945. gadā. Paši sevi viņi sauc par “atbrīvotājiem”. Līdzīgi sevi sauc arī Kīnas bruņotie spēki – 1950. gadā Kīnas Tautas Atbrīvošanas Armija iebruka Tibetā un to “atbrīvoja”, tas ir, okupēja. Vai jūs kā Tibetas brīvības aizstāvis piekristat, ka gan krievu, gan ķīniešu “atbrīvotāji” izceļas ar brutālām represijām?

Jānis Mārtiņš Skuja: Jā, un daudzi man pārmet, kāpēc es necīnos par latviešiem, bet iestājos par ti-

diemžēl tibetiešu stāvoklis ir ļoti skumjš, tas nav uzlabojies, bet varbūt ir kļuvis pat vēl sliktāks, jo papildus citām represijām tagad tiek represēti arī iespējamie protestanti, kuri plāno pašsadedzināšanos. Nekas nav mainījies – skolās tibetiešu valoda tiek aizstāta ar ķīniešu (mandarīnu) valodu, par Dalailamas attēla glabāšanu ir gaidāma izrēķināšanās, utt., u.tjp.

DDD: Tātad Mao Dzeduna 1966. gadā sāktā “Kultūras revolūcija” turpinās arī 21. gadsimtā? Tibetai tā ir nesusi vairāk nekā miljonu bojāgājušo, izsūtīšanas, tempļu nopostīšanu un citu kultūras vērtību iznīcināšanu, tibetiešu rakstu valodas aizliegumus utt.

**Man nepavisam nepatīk pagriezt
otru vaigu, un tibetiešiem arī tas
varētu likties nepiemēroti...”**

betiešiem. Es labi apzinos, kas un kā notiek Latvijā, bet, ja es iestājos par tibetiešiem, tas vēl nenozīmē, ka esmu aizmirsis latviešus.

J.M.S.: Ne vien kultūras ziņā, bet arī ekoloģiski Tibeta tiek iznīcināta: pār upēm tiek būvēti ārkārtīgi lieli dambji. Būtibā ir gai-

Viņa Svētība Dalailama un Jānis Mārtiņš Skuja

dāma ekoloģiska katastrofa, jo tur mainās upju gultnes, applūst arvien jaunas teritorijas, no kurām tiek evakuēti un pārvietoti miljoniem cilvēku, zudībā iet kultūras pieminekļi. Savukārt tur, kur gadu tūkstošiem ir atradušās dabiskās upju gultnes, zeme paliek sausa un dzīvība iznīkst, jo upes tiek aizvirzītas uz citiem Kīnas reģioniem. Tibetas upes aizšķērso ap

100 dambju, bet katrs ķīniešu celtais dambis nav tāds kā, piemēram, mūsu Pļaviņu HES...

DDD: Tur atrodas arī lielākais HES pasaulē – Triju aizu dambis, kas Tibetā ir uzcelts, lai aizšķērsotu 6300 km garo Jandzi upi, ir 2 kilometrus plats, 180 metrus augsts, 660 kilometrus garš...

Turpinājums 4. lpp.

VĒSTULE

18. novembra vai 4. maija Latvija?

Jānis Rolavs, Anglijā

Streipa kosmopolitiskais rasols

Kā gan Kārlis Streips var salīdzināt (“Laiks”, Nr. 13) 18. novembra Latviju ar 4. maija “atjaunoto” Latviju?!...

Pēc Valsts pasludināšanas (1918. gada 18. novembrī) visi iebrucēji Latvijā tika ar karu iztīrīti, turpretī pēc 4. maija Latvijas “atjaunošanas” visi okupanti un okupācijas laikā ievestie palika Latvijā. Guntis Ulmanis vēl atļāva desmitiem tūkstošu atvaļinātiem virsniekiem ar viņu ģimenēm šeit palikt, un viņiem visiem tagad tiek maksātas pensijas – arī par PSRS nokalpotajiem gadiem!

“Bez dekolonizācijas un deokupācijas veikšanas Latviju nevar uzskatīt par 1918. gada 18. novembrī dibinātās Republikas turpinājumu, jo pēctecība pieprasa atjaunot Valsti tajā stāvoklī, kādā tā bija pirms padomju okupācijas.” (Aivars Andersons).

Okupācija bija, bet dekolonizācija nav tikusi realizēta. Tāpat – kā gad var salīdzināt agrāro reformu ar “privatizāciju” pēc Latvijas atjaunošanas? !...

Privatizējot Latvijas īpašumi tika pārdoti par “sviestmaizēm”, kuri tad tika reģistrēti “ofšorā”, un Latvijā radās daudz oligarhu – pēc Jeļcina parauga Krievijā. Kā lielākais uzņēmums tika “privatizēta” Latvijas kuģniecība, kas ienesa valstij miljoniem lielu peļņu. Tagad tā daļēji reģistrēta Libērijā un Kiprā, peļņu nesot tikai oligarhiem.

1991. gada 21. augustā pieņemtajā deklarācijā minēta Valsts neatkarības atjaunošana, bet naktī vārds *valsts* bija manījies uz *valstiskās* neatkarības atjaunošanu! Valstiskums ir vispārīgs jēdziens un nepauz būtību.

Pēc 1918. gada 18. novembra Latvija tika iztīrīta no iebrucējiem un pēc tam piedzīvoja lielu uzplaukumu, kad visiem bija darbs un maize.

Tagad Dr. Valdis Šteins (Triju Zvaigžņu ordeņa kavalieris) raksta: “Latvija ir viena no pirmajām vietām Eiropas Savienībā ar savu bezdarbu, zemo sociālo aprūpi, zīdaiņu mirstību, medicīnas ne-aprūpi, zemo pensiju utt. Šobrīd Latvijā nabadzīgo skaits jau esot sasniedzis 40% (pēc oficiāliem datiem). Masu nabadzība jeb pauperisms ir sliktas valsts un pašvaldības rezultāts, pie tā nav vainīgi cilvēki, bet gan pārvaldnieki.”

Tāda, lūk, ir K. Streipa Latvijas Universitātē jaunajiem žurnālistiem mācītā 4. maija kosmopolitiskā Latvija. Kā gan to var salīdzināt ar patriotiski nacionālo neatkarības ideoloģiju 1918. gada 18. novembrī veidotajā Latvijā, kur viss plauka un ziedēja?!

POLICIJA VĒRŠAS PRET EIRO PRETINIEKIEM

Liene Apine

Laikraksta “DDD” Nr. 2(280) numurā publicētajā “Eiropa uzspiešanas plānā” neatradīsīt šādu punktu: “Valsts un pašvaldības policijai, sadarbojoties ar Drošības policiju un citām tiesību un drošību sargājošajām iestādēm, ir jāveic viss nepieciešamais, lai novērstu jebkādu mēģinājumu traucēt valsts vadītāju nodevīgo ieceri 2014. gadā oficiāli pievienoties eirozonai, noņemot Latvijas nacionālo valūtu LATU pret blēžu *fišku* EURO.” Taču par šāda nerakstīta rīkojuma esamību liek domāt mūsu laikraksta lasītāja **Edgara Bindemaņa** piedzīvotais.

Būdamssavastautas patriots, Edgars Bindemanis cenšas atrast dažādus veidus, lai apturētu valdības

pretlatvisko politiku, kas grauj Latvijas neatkarību un latviešu tautas pašapziņu. Piketos un gājienos E. Bindemanis piedalās ar paša gatavotiem plakātiem, atgādinot, ka joprojām nav īstenota deokupācija un dekolonizācija, kā to paredz 1996. gadā Saeimas pieņemtā Deklarācija par Latvijas okupāciju. Lai pievērstu pēc iespējas lielāku sabiedrības uzmanību, mudinot cilvēkus domāt, saskatīt pie varas esošo nodevību un pretoties tai, E. Bindemanis darbojas ļoti radoši: raksta vēstules, izgatavo pastkartes, izvieto plakātus gan pie savas automašīnas, gan savas mājas Rīgā, Stabu ielā 101.

Turpinājums 2. lpp.

Edgars Bindemanis regulāri uz savas mājas jumta novieto dažādus plakātus – šoreiz tas ir protests pret eiropa ieviešanu un prasība rīkot referendumu.

ATBILDE LASĪTĀJAM

Kā ir pareizi: šī gada vai šā gada?

Kāds “DDD” lasītājs mums vaicā, kā ir pareizi teikt: “ši gada” vai “šā gada”?

Lūk, Latviešu valodas aģentūras atbilde:
Viriešu dzimtes norādāmajam vietniekvārdam “šis” ģenitīvā ir paralēlfomas “šā” un “ši” (*Pareizrakstības un pareizrūnas rokasgrāmata*. Rīga: Avots 2002, 125. lpp.). Uz paralēlformām norāda arī *Latviešu pareizrakstības un pareizrūnas vārdnīca* (Rīga: Avots 1995, 780. lpp.), *Latviešu literārās valodas morfoloģija* (Rīga: Zinātne 2003, 82. lpp.) u.c. avoti. Nevienā no tiem nav norāžu, ka kāda no abām formām būtu vēlamāka vai ieteicamāka, tāpēc izvēle ir atkarīga no katra valodas lietotāja ieraduma, lingvistiskās gaumes un stila izjūtas.

VĒSTULES

Lasītājas aicinājums citiem “DDD” lasītājiem

Cienījamie “DDD” lasītāji, publicisti, interviju sniedzēji! Pateicos Jums par nelokāmo nacionālo stāju, Tēvzemes mīlestību, par pausto viedokļu taisnīgumu, ka DDD ir jāveic un šajā ziņā ir jābūt vienotiem uzskatiem – Latviju latviešiem, darbu savā Tēvzemē latviešiem un “nacionāls” ir vārds, ar ko lepoties.

“DDD” veidotāji audzina mūs izprast pašreizējā stāvokļa nopietnību par Latvijas kā mūsu nacionālās valsts pastāvēšanu, ieaudzina mūsos augstas morālās vērtības.

Bet... vai aizmājamies, kurā laikrakstā mēs vēl varētu izteikt savas sirdssāpes; kurš laikraksts Latvijā publicētu tik taisnīgu prasību par DDD realizēšanu?

Bet... tam visam ir vajadzīgs – tehniskais aprīkojums, lai brauktu uz intervijām, lai sazinātos un kontaktētos, ir vajadzīgs auto, izdevumi remontam, tehniskā apkope, apdrošināšana, benzīns (un ne personiskajām vajadzībām!), ir jāapmaksā telefona rēķini utt.

Laikraksts “DDD” ir jānodrukā, ir vajadzīga jaudīga tehnika (dators), kas ar laiku nolietojas, tāpat intervijas ir jāieraksta, tāpat ir nepieciešama tehnika, utt.

“DDD” veidotājiem nav mecenātu, kas sponsorētu avīzi, jo trūkst bagātu cilvēku, kas nesavtīgi atbalstītu patiešām brīvu Latviju un latviešu tautu. Un, protams, “DDD” veidotāji paši arī nav miljonāri. Taču, vai Jūs katrs esat ziedojuši kaut 5 latus pusgadā, lai laikraksts turpinātu iznākt? Droši vien – tikai daži.

Neesiet kūtri, esiet dāsni svētai lietai! Atsakieties vienreiz pusgadā (vai mēnesī – pēc spējām) no desas luņķa un pārskaitiet naudiņu “DDD” kontā, cik nu kurš uzskata par nepieciešamu un var atļauties. Aizbildināties ar spēju jau vienmēr var.

Vēl varam atļauties – neejam vēl masveidā protestos pēc maizes kumosa uz ielām, arī pensionāri nebrēc, citādi būtu piedalījušies protesta akcijā 19.03.13.

Pašreiz dzīve no mums vēl neprasa daudz... dzīvību ziedot.

Cienā,
Valentīna Pozņaka
Andrejmuižā

16. marts Rīgā

Nožēlojami un aizvainojoši, ka mums, latviešu patriotiem un vēl dzīvi palikušajiem leģionāriem, bija jāpiedzīvo ciniski pašcieņas aizskārums pie mūsu valsts neatkarības un brīvības simbola – Brīvības pieminekļa.

Nepārdomāta (varbūt provokatīva) bija Rīgas domes izsniegtā atļauja antifašistiskām organizācijām pulcēties Brīvības pieminekļa tuvumā laikā, kad tur nāca ziedus nolikt leģionāri un latviešu patrioti. Šīm organizācijām nepietika ar nicinošiem plakātiem un naidīgiem izsaukumiem, bet, leģionāriem ienākot valsts karogu alejā pie Brīvības pieminekļa, atskanēja mežonīgi skaļš elektronisks trauksmes signāls un turpinājumā – superskaļš krievu dziesmu atskaņojums. Policisti, viņu priekšniecība un pat iekšlietu ministrs to atzīst par pieļaujamu, jo “pastāv taču cilvēktiesības izpaust savus uzskatus”. Ir arī Rīgas domes atļaujas šādiem pasākumiem?!...

Jāatceras, ka 1998. gadā Saeima pieņēma Deklarāciju par latviešu leģionāriem 2. Pasaules karā, un tā ir spēkā arī šodien. Tās nobeigumā rakstīts: “Latvijas valdības pienākums ir rūpēties par latviešu karavīru goda un cieņas aizskāruma novēršanu Latvijā un ārzemēs.” Policijas nevarīgais infantilisms pret antifašistisko agresiju 16. martā latviešiem bija šokējoši cinisks.

Agresīvās, prokrieviskās izpausmes pret latviešu karavīriem – leģionāriem, vēlreiz apstiprināja nepieciešamību veikt mūsu zemē dekolonizāciju, debolševizāciju (deokupācija formāli būtu veikta, bet komunistiskās okupācijas ideoloģiskās sekas vēl ir jūtamas).

Miervaldis Ceimurs
1991. gada barikāžu dalībnieks, Dundagā

POLICIJA VĒRŠAS PRET EIRO PRETINIEKIEM

Turpinājums no 1. lpp.

Tieši transparenta, kurā izteikta prasība sarīkot referendumu par eiro ieviešanu, novietošana uz privātmājas jumta Stabu ielā 101 pievērsa Rīgas pašvaldības un pat Drošības policijas uzmanību. Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes vecākā inspektora P. Amoliņa 18. februāra ziņojumā priekšniekam teikts: “Darām Jums zināmu, ka 18.02.2013., pildot amata pienākumus Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes (turpmāk – RPP LP) auto ekipāžā kopā ar inspektori B. Visitovu un kārtībnieku M. Popovu, atrodoties Stabu ielā 101, Rīgā, **plkst.23.50** uz ēkas jumta ievērojām izgaismo- tu izkārtņi.

Apskojot kopā ar inspektori B. Visitovu un kārtībnieku M. Popovu uz vienkārša ēkas (privātmājas) jumta konstatējām **publiski izvietotu agitācijas izkārtņi, kas agitē pret eiro ieviešanu un [par] referendumu sarīkošanu**. Uz vietas tika sastādīts apskates protokols un veikta fotografēšana ar digitālo fotokameru [...].

Par padarīto plkst.23.59 tika paziņots pa rāciju uz dežurdaļu.”

E. Bindemaņa aicinājums rīkot referendumu pret eiro ieviešanu pievērsa ne tikai pašvaldības, bet arī Drošības policijas uzmanību, kura 25. februārī nosūtīja Rīgas pašvaldības policijas priekšniekam J. Geduševam šādu DP priekšnieka vietnieka I. Ulmaņa parakstītu vēstuli: “Informējam Jūs, ka Drošības policijas rīcībā ir informācija, ka Rīgā, Stabu ielā 101, uz mājas jumta izvietots paštaisīts plakāts – konstrukcija *Prasām referendumu*, kurš tumšajā diennakts laikā ir izgaismots ar sarkanām diodēm.

Lūdzam Jūs savas kompetences ietvaros izvērtēt izvietotā plakāta atbilstību Rīgas domes saistošajiem noteikumiem Nr. 91 “Par reklāmu, izkārtņu un citu informatīvo materiālu izvietojuma kārtību Rīgā”.”

Edgars Bindemanis Rīgas Pašvaldības policijas priekšniekam paskaidroja, ka, pirmkārt, Rīgas domes saistošie noteikumi Nr. 91 ir pretrunā Civillikuma 1042. pantam, kas paredz, ka zemes īpašniekam pieder ne vien tās virsa, bet arī **gaisa telpa virs tās,**

kā arī zemes slāņi zem tās un visi izrakteņi, kas tajos atrodas; otrkārt, Satversmes 100. pants noteic, ka ikvienam ir tiesības uz vārda brīvību, kas ietver tiesības brīvi iegūt, paturēt un izplatīt informāciju, paust savus uzskatus. Cenzūra ir aizliegta.

Edgars Bindemanis paskaidrojumā raksta: “[...] Nauda ir viens no patiesas valstiskās neatkarības elementiem. Un eiro patvaļīga ieviešana ir solis uz valstiskās neatkarības

Rīgā” 7.1. punkta pārkāpums, bet, ņemot vērā, ka [...] pārkāpums nav radījis būtiskas kaitīgas sekas, pārkāpums atzīstams par maznozīmīgu.”

Interesanti, kādas gan varētu būt **kaitīgās** sekas aicinājumam rīkot referendumu?!

Varbūt kāds teiks, ka policijai ir taisnība, ka situācija ir stridīga, ka varbūt tiešām nedrīkst bez saskaņošanas izvietot tāda izmēra plakātus, uzsaukumus, taču šādi

“Nauda ir viens no patiesas valstiskās neatkarības elementiem. Un eiro patvaļīga ieviešana ir solis uz valstiskās neatkarības pilnīgu likvidēšanu.”

liknīgu likvidēšanu. [...] Ja likumīga, konstitucionāli korekta prasība pēc godīgiem paņēmieniem tādā svarīgā jautājumā kā eiro ieviešana jāapkaro policijai, tad Latvijas Republika ir pilnīgi policejiska valsts.

Tad nepārsteidz DP (Drošības policijas) 2013. gada 25. februāra vēstule RPP priekšniekam par informāciju par šo lietu. Un atteikšanās ierosināt krimināllietu par V. Lindermana blēdībām ar partijas reģistrēšanu. Ak, vai.”

Policija lietu izskatīšanai un lēmuma pieņemšanai nodeva Rīgas domes Administratīvajai komisijai. 2013. gada 4. aprīlī RD Administratīvās komisijas Austrumu apakškomisija Raimonda Lomikovska vadībā atzina, ka Stabu ielas 101. ēkas īpašnieki ir izdarījuši administratīvo pārkāpumu, kas “kvalificējams kā Rīgas domes saistošo noteikumu Nr. 91 “Par reklāmu, izkārtņu un citu informatīvo materiālu izvietojuma kārtību

apgalvojumi neizturētu kritiku, jo Stabu ielas 101. nama saimnieks Edgars Bindemanis arī iepriekš ir novietojis dažādus plakātus, pauzot savu sašutumu, piemēram, par Rīgas 1. slimnīcas slēgšanu vai kādreizējās iekšlietu ministres Lindas Mūrnieces darbību. Tad labi redzamie plakāti virs Stabu ielas 101. nama nevienam – ne Rīgas pašvaldības, ne Drošības policiju – nesatrauca. Atlika parādīties prasībai rīkot referendumu pret eiro ieviešanu, un policija nekavējoties reaģēja, nakts melnūnā sastādot administratīvo pārkāpuma protokolu un pieprasot noņemt iepriekš nesaskaņoto informatīvo materiālu.

Ne reizi vien mūsu laikraksta slejās ir uzdots jautājums: *Kam kalpo mūsu “dzimtā” Drošības policija?* Varam rosināt izvērtēt DP darbus un rast pašiem atbildi uz šo jautājumu. Atgādinām tikai, ka Drošības policijai ir laiks un resursi, lai:

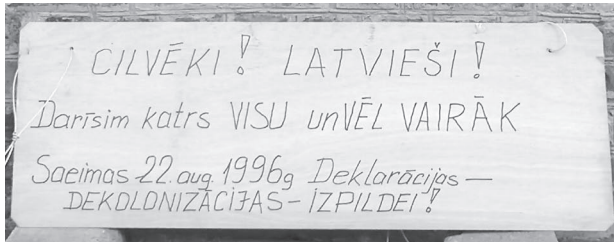
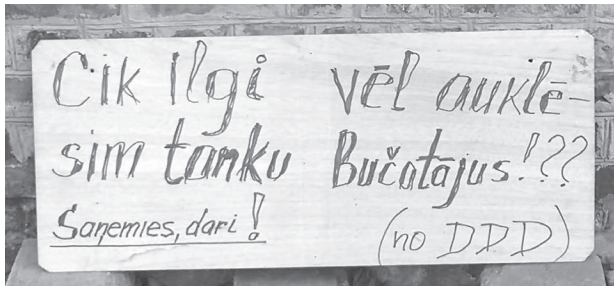
– sodītu laikrakstu “DDD” par “valsts drošībai svarīgas informācijas”, t.i., laikraksta iespēšanas tehnikas nenorādīšanu;

– lai 16. martā preventīvi aizturētu Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāju Aivaru Gardu it kā saistībā ar krimināllietu, kas savulaik tika ierosināta par grāmatas “Homoseksualisms – cilvēces negods un posts” priekšvārdu;

– lai ierosinātu krimināllietu pret laikraksta “DDD” veidotājiem par to, ka okupantus saucam par okupantiem;

– lai izvērtētu, vai plakāta, kurā pausta prasība rīkot referendumu pret eiro ieviešanu, izvietojuma ir likumīga, utt., u.tjp.

Taču “dzimtajai” Drošības policijai nav ne laika, ne vēlēšanās novērst, piemēram, krievvalodīgo “antifašistu” nacionālo naidu kurinošo provokāciju pie Brīvības pieminekļa šā gada 16. martā.

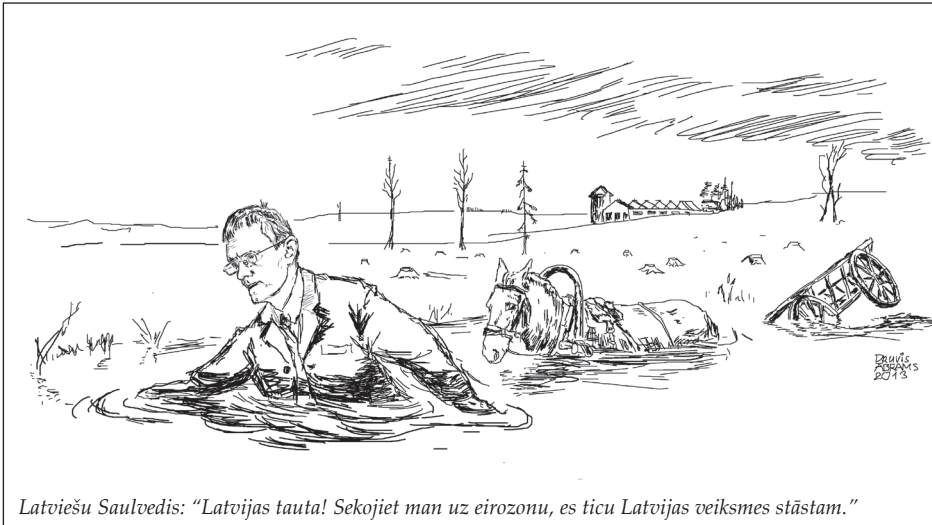
Šobrīd pie E. Bindemaņa auto ir piestiprināts plakāts:

“Nost ministru – latviešu pazemošanas pielāvēju!”

Nē eiro LATVIJĀ!”

Rosinām sekot šim piemēram un atklāti paust savu nostāju.

LATVIJAS CEĻŠ UZ EIROZONU

Latviešu Saulvedis: "Latvijas tauta! Sekojiet man uz eirozonu, es ticu Latvijas veiksmes stāstam."

Piebilde

Sākumā saku Jums lielu paldies par darbu "DDD" – par latviešiem vajadzīgu avīzi, ļoti vajadzīgu vēstnesi!

Uzzīmēju, kā saprotu notiekošo Latvijā.

"DDD" lasu kopš pirmajiem numuriem, klausos "Radio Merkurs", citus ai-
cinu to darīt.

Ar cieņu,
Druvis Ābrams
Saldū

PAR LATVIJAS DEOKUPĀCIJU UN DEKOLONIZĀCIJU!

9.maijā no plkst. 11:00 līdz 13:00 pie

Okupācijas muzeja (blakus Rīgas domei) viens no daudziem politiski represētajiem latviešiem Valters Rudzītis rīko piketu, lai pieprasītu **okupācijas seku novēršanu –**

Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju.

Pasākums ir pieteikts Rīgas domē, un tā organizators cer, ka piketam pievienosies arī citi latviešu patrioti.

"DDD" lasītājs K.Viterungs, atsaucoties uz Valtera Rudziša iniciatīvu, vēstulē ir piebildis: "Deokupācija ir vajadzīga nevis, lai novērstu spriedzi sabiedrībā, bet, lai izraidītu okupantus no Latvijas atbilstoši visiem starptautiskiem dokumentiem, sākot no 1949.gada Ženēvas konvencijas u.c., un atbilstoši Saeimas pieņemtajai Deklarācijai par okupāciju. **Tā ir vajadzīga nevis, lai novērstu spriedzi, bet, lai novērstu Latvijas valsts iznīcināšanu!**"

NIESPĒJAMĀ INTEGRĀCIJA

Māris Linde

LAO 6. Aizputes pulka komandieris

APZINĀTAIS ĻAUNUMS NAV DABISKS

Zinot savu vēsturi, mūsu tuvinieku un visas tautas pārdzīvoto okupācijas laikā, mēs saprotam, kāpēc šos laikus tautā dēvē par nebrīvi, bet valsti, kas to paveica, – par ļaunuma impēriju.

Arī dabā notiek lietas, kuras kādam liek ciest un kuras mēs uztveram kā ļaunumu. Taču tās ir pastāvējušas un pastāvēs vienmēr, un to sakne slēpjas mūsu nepietiekamajā dabas parādību un likumību izpratnē. Daba nav un nevar būt ļauna, bet patiesa.

Dabiskais "ļaunums" ir mūžīgs, taču tikumiskais ļaunums var pastāvēt tikai kopā ar cilvēku. Pat veselu galaktiku, dzīvības veidu bojāeja ir tikai objektīva parādība, nevis ļaunums. Vilks ir tikpat nevainīgs kā avs. Citādi ir cilvēku sabiedrībā, jo mums ir brīvība, kas noteic apzinātu virzību uz labo vai ļauno.

Cilvēka pakļaušanās ļaunumam ir garīgās un fiziskās vardarbības sekas un arī ļauna vērtību orientācija, kas izjauc altruisma un egoisma sastāvdaļu līdzsvaru, it sevišķi, ja to piedzīvo jau bērnībā. Vērtību orientācija un vardarbības raksturs cilvēkā veido tirāna vai verga tikumus. Ja cilvēks ir tirāns – tad viņa dvēselē pārsvarā ir egoistiskā sastāvdaļa. Ja

pasaules labdaris. Šodien mēs to redzam okupantu un kolonistu apgalvotajā par viņu "atbrīvošanas misiju" un "gaišās nākotnes" nešanu Latvijai, "pādomdevēju" bara teiktajās pamācībās par "pareizo attieksmi" pret okupantiem, kolonistiem un mūsu vērtību noliedzējiem.

Vienlaikus pats cietējs – apspiestais – šķiet nepatīkams un negūst līdzjūtību. To labi redzam, kad ļaunā vara tiek nevis sodīta, bet mums paskaidro, ka mēs ciešam tāpēc, ka paši esam vainīgi: "Katrai tautai ir tāda vara, kādu tā ir pelnījusi!"

Labais pavairo labo, bet ļaunais – ļauno! Tāpēc ar ļaunumu pavairoot labo nav iespējams.

MAZVĒRTĪBAS SAJŪTA > AGRESIVITĀTE > SKAUDĪBA

Ievainotā pašvērtība savu trūkstošo daļu aizvieto, uzbrūkot sabiedrībai vai atsevišķiem cilvēkiem, atklāti vai slepeni uzbrūkot tiem, kas kādreiz ir norādījuši uz trūkumiem, aizskāruši. Nekompensēta mazvērtības sajūta kopā ar agresivitāti rada skaudību. Jo vairāk kāds šaubās par sevi, jo vairāk atzinības viņš kāro saņemt no citiem. Larošfuko atzīst: "Skaudība ir vēl nesamierināmāka par naidu," jo tas ir naidis pret nesasniedzamām priekšrocībām. Šeit atrodam psiholoģiskās saknes plašajai vēstures viltošanai. Redzot okupantu un kolonistu neslēpto

pašvērtība –komunisti un šovinisti bija visvareni, tos nekas neierobežoja – tāpēc aizvainojums uzbrūk gan sabiedrībai, gan atsevišķiem cilvēkiem. Sākumā neaizvietotais mazvērtības komplekss kopā ar agresivitāti rada "zaļu" skaudību. No šejienes rodas rīcība, kuru mēs uzskatām par vislielāko nekaunību – pieprasīt kolonistiem un okupantiem tiesības nerunāt latviski, lemt mūsu likteņus. Šīs skaudības un naida jūtas nav iespējams mainīt ar pretējās puses, tas ir, mūsu rīcību, bet tikai un vienīgi ar viņu saprašanas maiņu.

Sapratnes maiņa daudziem okupantiem un kolonistiem vairs nav iespējama, tāpat kā nav iespējams pieradināt vecu kara zirgu iet vagā. Tāpēc runas par okupantu un kolonistu integrāciju ir nezinātniskas un neiespējamās. Tas, ka viņi savā apziņā sevi uzskata par "atbrīvotājiem" un "patiesajiem vērtību radītājiem", ir tieši okupantu un kolonistu būtības atzišana. Teorētiski, tiklīdz ienācēji pārtrauku sevi uzskatīt par mūsu zemes iekarotājiem un tādēļ īstajiem saimniekiem, kuriem "nekaunīgie" latvieši ir atņēmuši tiesības, viņi zaudētu aizvainojumu un melno skaudību, kļūstot par normāliem cilvēkiem. To saprot arī viņu saimnieki, kā arī to, ka šādas izmaiņas var notikt tikai jaunās paaudzes prātos, tāpēc tiek radīta tik nīkna pretestība iebrāucēju bērnu iešanai mūsu skolās, kurās tie apgūtu nesakropļotu skatu uz pagātni. Taču šo ceļu vara negrib iet, jo tas ir pretrunā ar Krievijas ārpolitikas interesēm saglabāt pie mums aktīvu piekto kolonnu.

KOLONISTI – KĀ SĪKI KVEKŠĶI

Zinot, ar kādām asinīm un meliem viņi paši reiz nokļuva pie varas, ienācēji domā, ka mēs rikosimies gluži tāpat, un šī sapratne ir tik spēcīga, ka gaidītā latviešu rīcība tiek ieraudzīta pat tad, ja nekas vispār nenotiek. Spilgts piemērs ir mūsu sportistu

uzvaras Soču olimpiskajā trasē, kas krievu sportistiem šķiet kārtējo latviešu ļaundarību rezultāts. Cilvēks jūtas vēl vairāk apvainots, jo sajūt savu maldīšanos, savu izgāšanos mūsu acīs, saredz mūsu garīgo un morālo pārākumu, kas vēl vairāk aizvairo pašapziņu. Apzināties savu mazvērtību pēc pusgadsimta ilgušas izredzētības un privilēģiju saņemšanas ir smags pārbaudījums, kuru ne katrs spēj pārdzīvot. Ir nācies redzēt, kā uz ielas okupantam neiztur nervi, un viņš sāk kliegt, nolādot Latviju un latviešus.

Agresīvo kolonistu rīcības iemesls ir dziļa personiskā nedrošība. Personīgā nedrošība savukārt ir mazvērtības kompleksa vadošā sajūta, kas šajā gadījumā izaug pat līdz paniskām bailēm par sevi. Līdzīgi notiek ar sīkajiem kvekšķiem, kuri, jūtot vislielākas bailes, uzbrūk jebkurai svešajai, kas to pat nav domājis apdraudēt. Amerikāņu ārsti šādu stāvokli apzīmē ar *fight-flight-fright*. *Fight* – cīņa – cilvēks kļūst agresīvs kaut vai tikai vārdos, darbos vai ar izlikšanos. Turklāt viņš cenšas savu satraukumu neizrādīt. *Flight* – bēgšana, kas pie mums, lai nezaudētu labāku dzīvi, tiek maskēta ar attaisnojošiem paskaidrojumiem, padevīgu izlikšanos, ar *fright* jeb bailēm un izbīli. Tāpēc parādās lišķīgi apgalvojumi, ka viņi taču novēl latviešiem visu to labāko, karsti mīl visu latvisko un Latviju, bet otra valsts valoda tikai stiprinās latviešu valodas lietošanu!

SEVIS ATTAISNOŠANA

Psiholoģija pazīst t.s. sublimāciju, kad trūkstošais tiek aizvietots vai pārveidots par kaut ko citu.

Visvienkāršākais kauns liek cilvēkam savu nelietību censties pārveidot par kaut ko labu vai attaisnot. No šejienes rodas cīnītāji pret fašismu, par dzimto valodu un citi brīnumi – visparastākos sarkanos fašistus un šovinistus gan pašu acīs, gan ar "mātuškas" palīdzību

ievēro, ka viņi ir nulles, neveiksminieki salīdzinājumā ar to, par ko viņus pārvērs plašsaziņas līdzekļi, rādot katru reizi, kad vien ir iespējams. Vai jūs, patrioti, sevi esat redzējuši TV tik daudzas reizes kā Lindermanu? Jo vairāk kāds šaubās par sevi, jo vairāk atzinības tam nepieciešams saņemt no citiem, un tas liek domāt, ka tieši šī lielās uzmanības pievēršana ir viens no iemesliem, kas liek viņiem uzskatīt, ka negodīgā rīcība pret Latviju nav nekas slikts.

Psiholoģija palīdz kļūdēt vēl kādu mūsdienu Latvijas mītu. Ja nav tautas, bet ir mākslīgi radīta ļaužu kopa – krievvalodīgie, kurā nav piepildāma personiskā kompensācija, tad nepatīkamo nepilnvērtības spiedienu var noņemt ar piederības sajūtu kādai grupai. PSRS, kas bija slēpts masveida pārkrievošanas pasākums, jau mūsu dzīves laikā sabruka, jo nebija vienojošas piederības sajūtas krieviem. Arī šodienas varas klusie mēģinājumi skaidri izteikto latviešu tautas vēlmi dzīvot nacionālā valstī nomainīt ar jaunās tautas veidošanu, atsakoties no dekolonizācijas un deokupācijas, ir lemta neveiksmei, jo nepastāv nekādas vienojošas kopības idejas, un tādu nav iespējams arī radīt, bet mūsu tautas izturība pārāk daudziem ir sarkanāka par lupatu korīdas vērsim... Tas nav nekāds noslēpums arī pašai varai, tāpēc notieko-

šais eksperiments slēpj sevi kādu citu mērķi, nevis neiespējamās jaunās latviešu tautas-himēras radīšanu.

ĻAUNUMS RAŽO ĻAUNUMU

Austrumi, turot savās rokās mūsu bālēliņu "kompromātus" gan par pagātni, gan tagadni, reizē notur viņos arī atmaskošanas

Apzināties savu mazvērtību pēc pusgadsimta ilgušas izredzētības un privilēģiju saņemšanas ir smags pārbaudījums, kuru ne katrs spēj pārdzīvot."

bailēs dibinātu paklausību. Bet ikdienā savas bailes, naidu, skaudību, greizsirdību un patikt kāri cilvēks cenšas noslēpt. Lai to kompensētu, kā visplašāk izmantotais veids ir sastopama vara. Psiholoģija atzīst, ka kompensēt mazvērtību nozīmē iegūt varu un to saglabāt. Pašu varu iegūst ar kārdināšanu, piekukuļošanu un apspiešanu, turklāt šīs sastāvdaļas nav iespējams citu no citas atdalīt. Varu ieguvušais cenšas aplinkus savu varu iztēlot kā attaisnojamo un vajadzības gadījumā liek lietā spēku tās saglabāšanai. Tomēr, nepastāvot kādai virsvai (bailēm no soda), kas varētu reaģēt uz briesmu darbīem, rodas labvēlīgi apstākļi patvaļai.

Šo mazvērtības sajūtu var gan labot, izārstēt, tikt no tās valā, gan var arī neko nedarīt, un tad frustrācija izgudro visdažādākas reāģēšanas iespējas, bet pēc neilga laika mazvērtība no jauna kļūst jūtama. Viena no izejām ir izvēlēties līdzjūtības izspiešanas taktiku – atklāti rādīt savas vājis un gaidīt līdzcietību. Cilvēks kļūst pieglaimīgs līdz riebumam, lai izdzīvotu uz citu rēķina, brēc pa visu pasauli, cik ļoti ļaunie latvieši dara pāri krievvalodīgajiem. Daži deputāti svinīgi zvēr stiprināt latviešu valodu kā vienīgo valsts valodu, lai pēc tam šnauktu degunu valsts karogā un parakstītos par divvalodību.

Turpinājums 6. lpp.

vergs – tad altruistiskā. Cilvēkam, esot dvēseliskai būtnei, šīs sastāvdaļas cenšas izlīdzināties: vājākā cenšas nomākt spēcīgāko. Tirānam tā mazākais altruisms cenšas nomākt egoismu, vergam – egoisms cenšas nomākt altruismu. Tā ir pretruna, un tur atrodam atslēgu, kāpēc varmāka bieži vien tic paša radītajam mītam, ka viņš ir

naidu pret mums un mūsu valodu, ir jācenšas izprast tā iemeslus.

PSRS, ko okupanti un kolonisti kā valdošā nācija identificē ar savu valsti, sabruka, lai tagad tās pārstāvji redzētu, kā uzplaukst nacionālās valstis. Tas ir smags trieciens tautas pašapziņai, kura meklē izeju, nīzdama visus pārējos. Aizvainota ir

TIBETĀ SAKARST BRĪVĪBAS ALKAS

Turpinājums no 1. lpp.

Jānis Mārtiņš Skuja: Cik gan milzīga ir teritorija, kas šādi tikusi appludināta, un cik grandiozu sausumu dambis var radīt, aizturot lielo ūdens masu! Iedomājieties šo mērogu, ja aizdambē trešo lielāko upi pasaulē! Bet milzīgi dambji aizšķērso arī Bramaputru un citas lielās upes, kas izplūst no Tibetas augstienēm, tagad tiek būvēts mega dambis uz Mekongas. Katastrofāla ir arī mežu izciršana Tibetā. Es nespēju palikt vienaldzīgs pret šo postu!

DDD: Labi, ar dambju palīdzību tiek ražota elektrība. Bet kas vēl ķīniešus interesē Tibetā?

J.M.S.: Tibeta atrodas kalnu grēdā un faktiski ir augstākā virsotne šajā vietā. Ķīnai tas ir stratēģisks punkts.

DDD: Vai militāri stratēģisks punkts?

J.M.S.: Protams. Tibeta robežojas ar Mjanmu, un šobrīd Ķīnas un Mjanmas valdībām ir izveidojusies cieša sadarbība, jo Ķīnai

Dalailamam cīņā par Tibetas brīvību?

Jānis Mārtiņš Skuja: Viņa Svētība Dalailama ir tibetiešu garīgais, nevis politiskais līderis. Jāatzīst, ka vēsturiski Dalailamas ir bijuši politiskie līderi jeb valsts galvas, bet šobrīd trimdas valdība un trimdas parlaments ir izvēlējis – pastāv valdības vadītājs, premjerministrs, kurš, starp citu, šovasar viesosies arī Rīgā. Visa politiskā nasta ir novirzīta tur. Bet Dalailama ir garīgais līderis.

Dalailama nekad nav prasījis dalīt, sadalīt, atdalīt Ķīnu. Viņš iestājas par vienotu Ķīnu (kā Zatlērs savulaik teica: *mi za jeġinij Kitai!*), bet Tibetai ir jābūt reāli autonomai, ar tiesībām, kuras ir ierakstītas Ķīnas Konstitūcijā.

DDD: Kā Dalailama redz šo reālo autonomiju Ķīnas sastāvā? Kāda tad tā ir pašlaik?

J.M.S.: Šobrīd autonomijas nav nekādas, tikai uz papīra ir rakstīts

Latvijas Ārlietu ministrijas pārstāvis tikās ar Viņa Svētības Dalailamas vēstnieku Ziemeļeiropā nevis kabinetā vai pieņemšanas zālē, bet slepus – kafejnīcā, un pat vizītkarti nobijās dot.”

nav tiešas izejas uz Indijas okeānu, tāpēc ir vajadzīgs šis koridors. Pateicoties šai draudzībai, Indijas okeānu ķīnieši jau saukā par Ķīnas jūru, kur atrodas lielie Ķīnas bāzes kuģi. Skaidrs, ka tā ir militārā stratēģija, lai kontrolētu šo reģionu.

Protams, Ķīnu interesē arī dabas resursi Tibetā. Tibetieši, būdami nomadi, nav īpaši izrakņājuši savu zemīti krustu šķērsu un nav izpumpējuši visu, ko vien var izpumpēt. Tibetā ir lielas zelta, vara, kapara, cinka rūdas un citu derīgo izrakteņu krātuves.

Nozīmīgas ir arī manis jau pieminētās upes. Ja tu kontrolē reģiona 10 lielākās upes, tad tu vari diktēt noteikumus visam reģionam. Ja kādam kaut kas nepatīk, uzcelsim dambi, un Indijai nebūs ūdentiņš... Padomājiet arī par to, ka dzeramais ūdens tuvākos 20–30 gados, iespējams, kļūs zelta vērts. Kāpēc Tibetu sauc par trešo polu? Tur taču ir trešie lielākie ledāju krājumi pēc abiem poliēm un lielākās dzeramā ūdens krātuves!

Lūk, saliekot šos motīvus kopā, Ķīnas intereses Tibetā, manuprāt, ir pavisam skaidras.

TIESĪBAS TIKAI UZ PAPĪRA

DDD: Tibeta ir okupēta, un Ķīna izmanto savu upuri bez žēlastības un saudzības. Kāda nozīme ir

– “Autonomais reģions”. Ķīnas Konstitūcijā ir arī ierakstīts – brīvas tiesības uz reliģiju, brīvas tiesības uz valodu, kultūru un cilnātiesības; šīs tiesības, protams, ir iekļautas visās pasaules valstu konstitūcijās, tikai, vai tās ievēro? Ko tās nozīmē Tibetai? Pirmkārt, izglītību tibetiešu valodā.

DDD: Tātad Tibetā skolās mācības nenotiek tibetiešu valodā?

J.M.S.: Jā. Tāpat tur nav arī reliģijas brīvības. Kājau teicu – nedod, Dievs, atrast pie kāda Dalailamas bildi... Turklāt tibetieši nevar dabūt arī darbu, jo masveidā tiek ievesti ķīnieši. Ķīnieši saka: mēs jums uzbūvēsim dzelzceļu, mēs jūs, tumsos, vedīsim gaišā nākotnē, dosim to un to. Bet visus šos darbus veic ķīnieši, tibetieši netiek pieņemti darbā. Tāpēc arī rodas tāds iespaids, ka tibetieši ir netīri bezdarbnieki...

DDD: Ķīnieši Tibetā tiek ievesti kā viesstrādnieki, tāpat kā Latvijā savairojās kolonisti?

J.M.S.: Tieši tā. Var saskatīt šādu analogiju, tāpēc mani kaitina mūsu politiku mikstčaulīgā attieksme pret Tibetu.

DDD: Tā ir arī divkosība, jo Latvija taču ir spilgts piemērs, kā mainās vide un cik nopietnas problēmas rodas kolonistu ieviešanas rezultātā.

J.M.S.: Divkosība, mikstčaulība – gribētos izteikties arī rupjāk... Ķīna

Viss notiekošais liecina, ka aktivizējas jauns karstais punkts uz Zemes – Ķīnā.”

Tibetā ievēd gan savu armiju, gan savus cilvēkus, jo tādējādi viņi kontrolē šo apgabalu. Tibetiešus viņi neuzskata par cilvēkiem. Tiši tiek radīts mīts, ka tibetieši ir slinki, nestrādā, ir netīri, neizglītoti un dzērāji. Bet, ja parastam tibetietim, kurš nav mūks, visu atņem, pat identitāti, tad kas viņam cits atliek? Vai nu lūgties, vai nodzerties...

ĶĪNA VĒL NEGRIB PAT SARUNAS

DDD: Kāpēc Latvijas valdība baidās no Ķīnas?

Jānis Mārtiņš Skuja: Protams, Ķīnas varenība ir liela, tomēr lielākais ieroču tirgotājs pasaulē pagājušā gadā, manuprāt, bija Indija. Tātad Indija ir ļoti nopietna valsts, kuru mūsu valdība diemžēl neņem nopietni. Latvijā nav pat Indijas vēstniecības. Tikmēr Pabriks paziņoja, ka Ķīnu nedrīkst neņemt vērā kā lielu spēlētāju militārajā lomā – blakus mums ir Krievija, tāpēc rīkosim kopīgas militārās mācības ar Ķīnu. Bet kāpēc mums nav nekādas sadarbības ar Indiju? Indija ir kodolvalsts, un nav tā, ka Ķīnas priekšā tā būtu uz celišiem.

DDD: Kāds Indijā ir noskaņojums Tibetas jautājumā?

J.M.S.: Pirmkārt, no 1959. gada Indija ir kļuvusi par Dalailamas mājvietu. Otrkārt, tā ir ne tikai Dalailamas, bet visu Tibetas trimdas valdības vadītāju mājvieta. Treškārt, indieši, būdami ķīniešu kaimiņi, protams, nejūtas īpaši droši un visticamāk Ķīnu uz speciāliem konfliktiem neizaicina. Bet, dodot patvērumu un izsakot savu viedokli, nenoliedzami, tiek atbalstīts Dalailama, viņa centieni. Tibetiešu bēgļu nometnes Indijā ir vislielākās pasaulē – turpat pāri robežai, kam nu sanāc aizmukt...

DDD: Tomēr, vai Dalailama pietiekami vērsas pie savas tautas, lai aicinātu uz cīņu par brīvību? Kādēļ viņš neiestājas par neatkarīgu Tibetu – Tibeta taču tika prettiesiski okupēta?

J.M.S.: Jā, Tibeta ir okupēta. Savulaik Tibetu kā valsti atzina gan Krievijas impērija, gan Lielbritānija, un bija pat noslēgti tirdzniecības līgumi starp šīm valstīm. Ilgā laikposmā Dalailama ir centies un runājis, prasījis un vērsies

pie pasaules, iestājoties par Tibetas neatkarību. Tomēr, redzot, ka dialogs ar Ķīnu nenotiek vispār un visas pārrunas ir bijušas bez rezultātiem, redzot pasaules attieksmi, viņš ir sapratis, ka bezcerīgi ir gaidīt, lai Ķīna piekāptos. Viņš saprot, ka diemžēl Ķīna nekad, nekādos apstākļos neatteiksies un neatļaus Tibetai būt absolūti neatkarīgai valstij.

DDD: Bet, ja viņš ir garīgais līderis jeb tautas garīgais skolotājs, tad šāda nostāja – cerību trūkums cīņā pret netaisnību – ir kļajā pretrunā ar visām patiesajām garīgajām mācībām. Budismā liela nozīme tiek veltīta cilvēka domām, tāpēc Dalailama, savās domās atteikdamies no neatkarīgas Tibetas un neaicinādams savu tautu tiekties uz šo ideālu, manuprāt, nepilda savu pienākumu. Budas Mācības pamatā taču ir bezbailība un vīrišķība. Pasaule mainās, šis ir brīdis, kad visām tautām ir jāgatavojas cīņai pret netaisnību, jo strauji tuvojas Maitreijas Laikmets, par kuru liecināja Buda. Tomēr Dalailama par to nerunā.

J.M.S.: Vispirms ir jādabū partneri uz sarunu, jāpanāk vienu solīti pretī, lai Dalailamam nepārmestu, ka viņš ir tikai un vienīgi bez kompromisa, ieņem tikai vienu līniju un nav gatavs pat uz dialogu.

DDD: Manuprāt, kompromiss tomēr neatbilst budismam...

J.M.S.: Bet, ja ir šis mazais solītis, var notikt sarunas. Mēs pat nezinām, ko šīs sarunas varētu sniegt, jo līdz šim tās pat nav bijušas. Varbūt sarunu rezultātā puses saprot – neatkarīgai Tibetai nav ne vainas!

Tomēr es esmu pārliecināts, ka visi tibetieši, tāpat arī Dalailama, savās mantrās, savās lūgšanās domā par brīvu Tibetu. Vēl būtu jājautā, kas ir brīvība? Garīgs cilvēks, kurš ir ieslodzīts būrī, var būt brīvs. Tibetas gadījumā uzsvars ir jāliek uz brīvību tibetiešu valodas, kultūras, reliģijas jautājumos, jo šīs vērtības neizdzēšami zūd no Zemes virsmas. Tāpēc tibetieši uzskata: lai ir Ķīnas bāzes, lai ir Ķīnas ietekme, bet ļaujiet vismaz mums pašnoteikties valodas, kultūras, reliģijas ziņā, lai mūsu tauta spētu pastāvēt, nevis uzskatāt mūs par otrās šķiras, netīriem, neizglītotiem suņiem!

DDD: Man gan gribētos

piebilst, ka cilvēks, kurš ir vardarbīgi ieslodzīts būrī, tikai tad būs garīgs un savā garā brīvs, ja nezaudēs savu pašcieņu un vīrišķību, meklējot iespēju, kā izkļūt no būra. Es nesaprotu, kāpēc Dalailama nesauca savu tautu uz cīņu? Kurš cits, ja ne pati tauta, vienojoties ap brīvības ideālu, spēj atjaunot savas tiesības? Tieši uz aktīvu ikdienas cīņu aicina Budas novēlētā jaunā pakāpe – Maitreijas Mācība.

J.M.S.: Es neesmu praktizējošs budists, tāpēc nevaru atbildēt.

AKTIVIZĒJAS JAUNS KARSTAIS PUNKTS

Jānis Mārtiņš Skuja: Tomēr situācijā Tibetas jautājumā, patiesību sakot, ir skumja ar dažiem gaišiem saules staru brīžiem. Merkele vai Obama ir atļāvušies satikties ar Dalailamu un viņu uzsklausīt, Eiropas Parlamenta deputāti ir uzrakstījuši un nosūtījuši Ķīnas valdībai rezolūciju. Ļoti aktīvi Eiropas Parlamenta deputāte Kristina Ojulanda no Igaunijas uzstājās Eiropas Parlamentā. Igaunijas prezidents uz Ķīnas dūsmām, kāpēc viņš ir kāpēc Igaunijas valdības ministri ir tikušies ar Dalailamu, skaidri atbildēja, ka Igaunija ir brīva un neatkarīga valsts, tāpēc nevienš nenoteiks, ar ko tikties un ar ko netikties.

Tikmēr Latvijā ir nerakstīts premjerministra rīkojums valdības ministriem nepiedalīties divos pasākumos – 16. marta pasākumos un oficiālās tikšanās reizēs ar Viņa Svētību Dalailamu. Valdības līmenī ir paniskas bailes pat no neoficiālām vakariņām ar Dalailamu, jo, lūk, mūsu neatkarīgo, brīvo Latviju apdraudēs Ķīnas Tautas Republika. Latvijas Ārlietu ministrijas pārstāvis tikās ar Viņa Svētības Dalailamas vēstnieku Ziemeļeiropā nevis kabinetā vai pieņemšanas zālē, bet slepus – kafejnīcā, un pat vizītkarti nobijās dot. Tā, lūk, notiek Latvijā.

DDD: Kāda ir reakcija uz jūsu aktivitātēm, kad aizstāvat Tibetas brīvību?

J.M.S.: Ikreiz pēc manām organizētajām aktivitātēm, kad atbrauc Dalailamas vēstnieks vai premjers, vai pats Dalailama, Ķīnas vēstniecība gluži sprāgst no dūsmām.

Varam tikai iedomāties, cik tur ir negatīva aura un emocijas, tiek “dragātas” notas un vēstules uz ārlietu ministrijām utt.

Bet mums ir jāsaprot, ka patiesībā, ļaujot Ķīnai represēt tibetiešus, mēs radām jaunu, karstu punktu pasaules kartē, un par to savu bailu un vienaldzības dēļ esam atbildīgi arī mēs, latvieši. Kāpēc? Tāpēc, ka šobrīd daudzi jaunie tibetieši jau ir nepamierināti ar Dalailamas politiku, jo viņi uzskata, ka Dalailamas lūgšnām rezultātu nav, viņa iecietība, līdzietība, mīlestība ir graša vērtas, tāpēc ir jāņem rokās ieroči un jākaro. Ja nemaldos, 120 cilvēki ir ziedojuši savu dzīvi pašsadedzinoties, un tas ir ļoti nopietns solis, lai savas tautas, valodas, neatkarības vārdā tā rīkotos. Ja kāds ir nolēmis sev atņemt dzīvību un redz, ka 100 jau to ir izdarījuši, tomēr nekas nav mainījies, tad vajag tikai mazumiņu, lai šis cilvēks apkārtos ar spridzekļiem un ieiētu kādā Ķīnas kazino...

DDD: Un pēc tam līdzīgi soli tiktu sperti tajās valstīs, kuras piebalso Ķīnai?

J.M.S.: Tieši tā. Šādas tendences ir jūtamas.

Viss notiekošais liecina, ka aktivizējas jauns karstais punkts uz Zemes – Ķīnā. Šobrīd, kamēr Dalailama ir dzīvs, viņš ir labs partneris sarunām ar Ķīnu. Tagad pat otra lielākā Ķīnas tauta – uiguri, kas arī ir apspiesti, Dalailamu uztver kā savu garīgo līderi, kaut gan uiguri ir musulmaņi. Bet, ja garīgais līderis aizies, un uiguri redzēs, ka tibetieši ķeras pie ieročiem, tad varam iedomāties, kas notiks, ja to darīs arī musulmaņi. Šo problēmu saskata un paredz daudzi.

Tomēr tibetiešiem ir cerības, jo tikko amatā stājās jauns Ķīnas prezidents – jauns, izglītots cilvēks. Ir cerības, ka kaut kas uzlabosies. Es negribu teikt, ka viņš ir jaunais Gorbačovs, bet kaut kas varētu mainīties. Sji Dzinpins (ĶTR prezidents, ĶKP vadītājs) teica: “Ja tuvākajā laikā Ķīnas Komunistiskā partija nemainīsies, tad faktiski šī valsts ir nolemta sabrukumam.”

DDD: Brīvību var sasniegt tikai tā tauta, kura to patiešām grib. Pašsadedzināšanās un lūgšanas – kā vēl tibetieši izrāda pretošanos Ķīnas okupācijai?

Turpinājums 8. lpp.

VISS IR JĀIERAUGA PATIESĀ GAISMĀ!

Intervija ar brīvmākslinieci un skolotāju Ievu Skangali

Turpinājums no iepriekšējā numura

MULTIKULTURĀLISMA IDEOLOĢIJA

Ieva Skangale: Vēl mazliet par multikulturālisma propagandu. Viesojoties Vācijā, aizgāju uz kādu koncertu – franču-angļu bilingvālā skola rīkoja pasākumu, kas bija veltīts franču šansoniem. Patiesībā tā bija vēsts, ka mēs visi esam vienādi, dzīvojam vienā pasaulē bez robežām un Eiropa ir brīva no nacionāliem... Koncerta kulminācijā, it kā kāda šansona ietvaros solists naidā blāva: “Nacionāli iet prom, internacionāle uzvar!” Tas man šķita kā sirreālisms.

Es gāju uz franču šansonu vakaru, bet man rāda šo vājprātu! Pēc tam tika iesaistīts šīs skolas bērnu koris, kura priekšplānā nostādīja nēģeru meiteni, japānieti, turcieti... Viņi dziedāja kādu franču šansonu par tēmu – visu tautību laudis, apvienojieties, mēs esam pasaules iedzīvotāji. Vācu bērni stāvēja gandrīz kā bāreņi otrajā, trešajā rindā.

Pēc jociņā koncerta man izdevās interesanta saruna ar skolas direktori. Es viņai pajautāju, kas te bija no franču šansona vakara? Kāds bija tā mērķis? Kādēļ viņa ļauj savus bērnus zombēt ar propagandu? Viņa man atbildēja, ka nemaz nebija par to aizdomājusies!... Izrādās, pirms nedēļas skolu direktori bija sapulcināti uz lielu konferenci, kurā stāstīja, kā ir jāmaca multikulturālais skolās.

Mēs, latvieši, dzīvojot starp Krieviju un Eiropu, visas strāvas izjūtam, iespējams, sabiezināti, tomēr mazliet vairāk arī izprotam to, kas tiek darīts ar tautām. Šīs postošās tendences uzskatāmi parāda, kam arī mūs gatavo.

DDD: Tomēr lielākā daļa latviešu to nesaprot.

I.S.: Padomju okupācijas laikā mūsu tauta tika sašķelta četrās lielās daļās. Pirmo daļu, galvenokārt inteliģenci, gluži vienkārši brutāli izslepkavoja, otra daļa aizbēga uz ārzemēm, bet, dzīvojot kopā ar dažu citu tautību cilvēkiem, lielā mērā zaudēja

savu latvisko identitāti un ideālus, kļuva par materiālistiem. Trešā daļa ir tie, kas padomju laikā kā gliemeži ierāvās savā čaulā un mēģināja noturēties, sapņojot par brīvu Latviju. Bet ceturtnie bija tie, kas tomēr nolēma sadarboties ar okupācijas varu – lida komjaunatnē, kompartijā, taisīja karjeru, un tieši šiem cilvēkiem pavērās iespēja nodibināt varu pašreizējā Latvijā, viņi joprojām ir pie rulliem. Vai mums vispār ir cerība reanimēt šo tautas daļu? Brižiem man ir ļoti pesimistisks skats uz to.

DDD: *Pesimisms ir sliktas padomdevējs...*

I.S.: Jā, bet trakākais, ka mūsu starpā pastāv tādi kašķi, kuriem nemaz nevajadzētu būt. Piemēram, dievturi nevar vienoties ar kristiešiem, tautas reliģijas piekopēji savā starpā kašķējas, patiesas Kristus vēstis un ļoti daudzas cilvēkiem

sit cīnīties vismaz par uzturēšanās atļauju izsniegšanas pārtraukšanu un pret zemes izpārdošanu? Arī uz šo jautājumu viņš man neatbildēja...

Mēs tiekam nolikti kaut kādu mulķišu lomā – citādi to izskaidrot, godīgi sakot, nevaru. Es, protams, ceru, ka kādā brīdī daļa no šīs pseidonacionālās apvienības atjēgsies un tomēr atradis sevi gara spēku un gara gaismu, lai nāktu kopā un apvienotos kādā patiesi nacionālā organizācijā, lai mēs paši uzņemtos atbildību par notiekošo savā zemē, kur latvietis latvieti mīlētu, nevis ienīstu, kašķētos un gremdētu. Pretējā gadījumā mums nav nekādu iespēju kā tautai un valstij noturēties. Mūsu bērnus pataisa par kosmopolītiem šeit – it kā brīvajā Latvijā. Ja mēs kā tauta neatjēgsimies, tad ir vājas izredzes.

DDD: *Jūsprāt, ko mēs katrs ikdienā varam darīt? Konstatēt faktu ir viena lieta, bet reāli darbi – tas jau ir kas cits. Es negribē-*

“Mūsu bērnus pataisa par kosmopolītiem šeit – it kā brīvajā Latvijā.”

tu, lai mūsu avīzes lasītāji sašļuktu, domājot, ka nav iespējams apturēt tautas un valsts bojāeju.

I.S.: Protams, mums ir jāturas. Es domāju, ka, pirmkārt, mums ir jāsaparojas, lai tomēr savas pussakaltušās saknes bārotu un atdzīvinātu, lai saprastu, ka esam nevis kaut kāda niecīga grupiņa starp skandināviem, slāviem, somugriem, bet gan sena, gudra, vieda baltu tauta.

Mums būtu jāmēģina pulcēties, iet citam pie cita ciemos, sēdēt dārzos, dziedāt mūsu dziesmas, drukāt uz lapiņām un izdalīt viesiem tekstus, lai mūsu bērni arī nonāk šajā saiknē, lai viņi sajūt latvietības vērtību, lai viņus nevilina labāka dzīve un lielākas algas ārzemēs.

“Kā Jungs teica, nav iespējams savienoties ar pasaules augstāko kultūru, kas ir pārnacionāla, kas pieder visiem, ja tu dziļi un pamatīgi neizdzīvo savu nacionālo.”

DDD: *Man gan liekas, ka latviešiem šobrīd ir ļoti bīstami gremdēties tikai dziesmās, jo šī dziedāšanas un dāncēšanas tendence mūsu tautu ierauj kā akaci – padziedot un padancojot sāk likties, ka dzīve rit normāli un neko vairāk no latvietības nemaz nevajag. Es piekrītu, ka latviešiem ir jāpūlējas, bet tajos dārzos, par kuriem teicāt, ir nevis tikai jādzied un jādala lapiņas ar dziesmu tekstiem,*

bet gan jārunā par pašām svarīgākajām problēmām mūsu valstī un jāorganizējas kopīgai cīņai.

I.S.: Es jums piekrītu. Nav jau māksla iziet ielās, bet māksla ir mums konsolidēties, izprast mūsu situāciju patiesā gaismā, izprast globālās tendences un redzēt, ko tad mēs varam, un tad patiešām mēģināt vispirms jau nepārdot savas zemes un kooperēties. Mēģināt kaut kādā veidā nākt kopā un lemt par saistošām lietām, ar kurām mēs varētu aizsargāt savu ekonomiku.

“SKAISTUMA APZINĀŠANĀS GLĀBS PASAULI!”

DDD: *Nedrīkstam arī aizmirst, ka ir jāpadzen okupanti!*

Ieva Skangale: Protams. Lielākajai latviešu daļai jau ir iestāstīts, ka šis ir neizpildāms uzdevums, un cilvēki prasa: vai jūs domājat, ka tas ir iespējams? Vienmēr atbildu apstiprinot – jā, tas ir iespējams! Sena gudrība vēsta, ka skaistums glābs pasauli.

DDD: *Nikolajs Rērihs precizēja: “Skaistuma apzināšanās glābs pasauli!”*

I.S.: Piekrītu. Latviešiem vārds “skaists” cēlies no vārda “skaidrs”. Tas nozīmē tīrība, caurspīdība, istums – tātad patiesība, un tās apzināšanās izglābs pasauli. Jo vairāk cilvēku interesēsies par patieso vēsturi un vērīgi skatīsies apkārt, analizēs tagadni, jo mums būs lielākas cerības visiem kopā nostāties uz patiesības ceļa un veidot labāku nākotni. Nekas vairāk jau mums nav vajadzīgs – viss ir jāierauga patiesā gaismā.

Ko mēs varam darīt ikdienā? Domāju, vajadzētu dibināt kontaktus ar gudriem, godīgiem, nacionāli domājošiem cilvēkiem ārvalstīs – krieviem, židiem, vāciešiem un citiem, kuri izprot, ka nācija ir bagātība, mīl paši savu tautu un ciena citas tautas. Kā Jungs

teica, nav iespējams savienoties ar pasaules augstāko kultūru, kas ir pārnacionāla, kas pieder visiem, ja tu dziļi un pamatīgi neizdzīvo savu nacionālo. Tas arī būtu mans novēlējums visiem latviešiem – nezaudēt dūšu, jo mēs savā būtībā esam ļoti stipra tauta. Nekašķēsimies cits ar citu, bet sadarbosimies, draudzēsimies, palīdzēsim!

Intervēja Līga Muzikante

KRIEVIJAS ESESIEŠU VĒSTURISKAIS MARŠS

Vilnis Eisters

Turpinājums no iepriekšējā numura

“KRIEVU DP” LOMA ŽĪDU IZNĪCINĀŠANĀ

Lūk, vēl daži fakti, par kuriem var atrast liecības D.Žukova un I.Kovtuna grāmatā “Krievu esesieši”.

Vācu SD no policijas bataljoniem izdalīja un izveidoja speciālas daļas, kuras dēvēja par “krievu drošības palīgpolīciju”. Šīs daļas bija padotas SD un aktīvi iesaistītas židu iznīcināšanā un represijās pret komunistiem. 1941. gada vasarā sākās eksekūcijas. Židu slepkavošana, kurā piedalījās krievu policisti, notika Borisovas pilsētas apkaimē (Minskas apgabalā). 1941. gadā no 20. līdz 22. oktobrim, kad notika Borisovas geto atīrīšana, krievu policisti (*policaži*) nošāva 7000 cilvēkus. Šaušanā piedalījās

Ivans Kirienkovs, sadzina židus cūku kūti un sadezināja, pēc tam nodedzināja visu geto. Kirienkovs tika apbalvots nozīmi “Par drošsirdību”, vācieši tā atzīmēja viņa “varoņdarbu”, savā zemē pakalpojot iebrucējiem.

1942. gada 20. martā krievu *policaži* pēc Hislaviečskas rajona (Smolenskas apgabalā) kārtības dienesta priekšnieka (vietējais) pavēles nošāva 1000 židus no vietējā geto. Pēc pusotra mēneša tika nošauti vēl 500 židi Zaharino ciemā. Pēc aculiecinieku teiktā, par katru atrasto un nošauto židu krievu *policaži* saņēma dažas paciņas maizītiņas.

Židus no Duhovščinas (Smolenskas apgabalā) pašrocīgi nogalināja vietējās policijas priekšnieks Šeršukovs. 1942. gada 7. martā Sebežas pilsētā (Kaļiņas apgabalā) pēc vietējās varas iniciatīvas tika nošauti 97 židi.

Zināmi ir kļuvuši arī fakti par krievu *policažu* “akcijām” Orlas apgabalā 1942. gada februārī un martā. Zlipkas ciematā tika nošauti 200 cilvēki, vēl 500 židi tika nošauti Mglīnas pilsētas cietumā. Orlā un tās apkaimē židu meklēšanu un slepkavošanu vadīja vietējās policijas priekšnieks M.Bukins.

Protams, ne jau visos Krievijas reģionos krievu policija bija iniciators masveida židu slepkavošanā. Policija rīkojās pēc SD vietējās vadības rīkojuma.

“Daži pēc tam savā naivumā atgriezās dzīvesvietā, cerot, ka krievu kaimiņi palīdzēs paslēpties, bet krievi viņus nodeva vācu okupantiem un policijai.”

ap 200 krievu policistu. Līdz 1942. gada sākumam krievu kriminālpolīcijas priekšnieka Andreja Lazarenko un policijas priekšnieka Andreja Semjonova vadībā tika veikta židu iznīcināšanas “akcija” Polinkoviču ciematā (Mogilevas apgabalā).

1942. gada 15. jūnijā pēc vācu okupācijas administrācijas prasības tika veikta plaša “akcija” Smolenskā. No geto Mogileščinas ciematā tika izdzīti ap 2000 židu un dažādos veidos nogalināti. Akciju vadīja burgomistra vietnieks G.C.Ganzjuks un pilsētas sardzes politdaļas priekšnieks N.F.Alferčiks. Noslepkavotajiem novilkta apģērbi un to iemainīja pret vodu.

Krievu *policaži* veica židu slepkavošanu arī Monastirščinas ciematā, un to vadīja vietējās kārtības policijas priekšnieks Isaenkovs. 1942. gada janvārī krievu *policaži* noslepkavoja 1008 cilvēkus.

1942. gada 28. janvārī krievu *policaži* likvidēja Veližskas geto (Smolenskas apgabalā). *Policaži*, kuras komandēja rajona kārtības dienesta priekšnieks

Policija apsargāja geto un cietumus, koncentrācijas nometnes, aplenca šaušanas vietas. Tomēr iepriekš minētie fakti bija un ir ierakstīti Krievijas un pasaules vēsturē.

Citāda situācija bija Krievijas dienvidu reģionos. Židu iznīcināšana sākās tūlīt pēc vāciešu ienākšanas. Līdz geto organizēšanai nemaz nenonāca. Tā tas bija Rostovā pie Donas, Krasnodarā, Jeiskā, Pjatiorskā un Maikopā. Vēl nepaspēja organizēt policiju, kad vietējie iedzīvotāji ātri reaģēja uz vāciešu aicinājumu un sāka ķert židus. Raksturīgs piemērs – masu eksekūcija Rostovā pie Donas 1942. gada vasarā. “Operācija” tika veikta dažās dienās. Daudzi židi centās aizbēgt pa ceļam uz šaušanas vietu, nedaudziem tas izdevās. Daži pēc tam savā naivumā atgriezās dzīvesvietā, cerot, ka krievu kaimiņi palīdzēs paslēpties, bet krievi viņus nodeva vācu okupantiem un policijai. Zmejinājas balkā tika noslepkavoti 27 000 židu – ar vietējo krievu līdzdalību!

Turpinājums 7. lpp.

NIESPĒJAMĀ INTEGRĀCIJA

Turpinājums no 3. lpp.

Bet, prasot lietot latviešu valodu, sūdzēties par to, ka sirmi veciši taču nevarot to vairs iemācīties, un liet krokodila asaras par mūsu ļaunajiem nolūkiem atņemt bērniņiem iespēju mācīties dzimtajā krievu valodā!

Tā kā tikumiskais ļaunums savstarpēji pavairojas ar sociālo ļaunumu, apkarojot tikai vienu no tiem, neko labu nevar sasniegt. Pašcieņas noniecināšana un pat iznīcināšana ir viens no izplatītākajiem pretvaras paņēmieniem.

Kā piemērā mēs varam ieskatīties Ritas Našienes rakstā "Latvijas etniskā mitoloģija" (www.delfi.lv, 05.09.2011.) teiktajā:

"Šādas pārdomas ir noderīgas vēsturiskajā brīdī, kad pirmo reizi atjaunotās Latvijas vēsturē pēc 2011. gada 17. septembra vēlēšanām pie varas var nākt, jeb pareizāk sakot, pie varas var tikt pielaisti, ideoloģiskie un etniskie revanšisti. Tie, kuri no 1945. līdz 1991. gadam šeit jau ir saimniekojuši. Revanšistu nākšana pie varas ir sāpīgs un, visdrīzāk, nacionālai valstij fatāls process. Veselīgas nācības jebkāda veida revanšistus pie varas nelaiž. Mēs varam izvēlēties, vai ar viņiem sadarbojamies vai ne. Tas, ka mēs sadarbojamies, automātiski negarantē latviešu nācības drošību. Drīzāk tieši otrādi – tas visdrīzāk nozīmē to, ka mēs paātrinām savu iznīcināšanu. Tas, ka mēs nesadarbojamies, nozīmē, ka viņu atbalstītājiem būs jāatrod cits politiskās izpausmes veids. Tas nebūs nemirstī-

gais Krievijas imperiālisma formāts un impērijas de facto atgriešana savās zaudētajās teritorijās. Kliegšana būs skaļa, bet izvēle joprojām ir mūsu.

Latvijā ir izveidota Eiropai netipiska, etniski sašķelta, paralēla izglītības sistēma, kas uztur un stiprina sabiedrības dezintegrāciju. Dezintegrētā jaunā paaudze aug bez kopības sajūtas. Mediju telpa ir sadalīta, bet darba tirgus tiek forsēti rusificēti. Šādā situācijā "krievu partijas" ir neizbēgama realitāte, jo krieviskā vide, ko pilnībā nodrošina Latvijas valsts, ir viņu komforta zona. Ja jaunā paaudze 12 gadus tiek audzināta un skolota etniski izolētos izglītības aizgaldos, nekas cits nav iespējams. Šobrīd "krievu partiju" formāts uzkrītoši iezīmējas kā Krievijas imperiālisma ideoloģiskās un ekonomiskās ekspansijas projekts un ne tikai Latvijas mērogā. Krievijas šī brīža vēlmes precīzi apraksta profesors Kārlis Daukšs: "Krievijā šobrīd veidojas virziens, milzīgs virziens uz Krievijas postpadomju telpas integrāciju, uz krievu pasaules veidošanu, uz krievu valodas domināciju visā šajā postpadomju telpā, ne tikai domināciju, bet pozīciju nostiprināšanu."

[..] Politisko pretinieku apsaukšana par radikāļiem un ekstrēmistiem bieži ir nestabilu politiku neadekvāta reakcija. [..] Taču tur jau ir tā lieta, ka viņi ne traki negrib pielaut savās rindās nevienu, kas varētu viņus konkurēt ar savām spējām."

Publicēts saīsināti

LASĪTĀJA VIEDOKLIS PAR NEBŪŠANĀM

Sveicināti, cien. "DDD"!

Jūs ļoti labi aprakstāt visas nebūšanas, kas notiek Latvijā, kā no tām izklūt, un galvenais – kas tām par iemeslu. Manuprāt, Latvijai neiet, kā vajag, tāpēc, ka varneši neievēro Satversmi – gandrīz nemaz.

Piemēram, vārda "partija" Satversmē nav, un Satversme nedod partijām nekādas tiesības. Partijnieki attaisno savu eksistenci ar to, ka 6. pantā ir vārds "proporcionālas" (vēlēšanas), taču nelasa 7. pantu, kur skaidri pateikts, ka, sadalot Latviju vēlēšanu apgabalos, ir jāraugās, lai ievēlamo deputātu skaits būtu proporcionāls vēlētajū skaitam apgabalā... Faktiski tas, pēc manām domām, nozīmē, ka pareizi būtu no katra apgabala pa vienam, citādi var būt problēmas, kā tagad.

Sadala par Ministru kabinetu vispār netiek ņemta vērā, jo Satversme paredz, ka Saeimai ir tiesības tikai noteikt ministriju skaitu vai izteikt neuzticību kādam ministram vai premjeram (nevis "andelēties" ar ministru portfeļiem). Ministru prezidents ir persona, kuru uz to aicina Valsts prezidents, un viņš arī sastāda valdību. Mums tomēr valdība sastāv no partiju ielikteņiem, t.i. – valda partokrātu režīms, kurš veidots pēc svešas konstitūcijas.

Man šķiet, Satversme tika ignorēta arī jau pašas pirmsaeimas vēlēšanās. Kāpēc mums viss iet greizi? Varbūt tas ir tāpēc, ka mums ir pieminekļi "Tēvzemei un Brīvībai" pagātnes formā? To atklāja 1935. gadā, un 5 gadus vēlāk Latvija zaudēja brīvību, bet daudzi arī Tēvzemi... Tas pats arī notika pēc t.s. neatkarības atjaunošanas.

Meierovics šo pieminekli bija iecerējis "Cinītājiem par Tēvzemes brīvību". K. Skalbe tā nosaukumu liktenīgi saīsināja – it kā pavērs nākotnē.

Varbūt pietiktu, ja uzrakstā nodzestu pēdējos burtus "i", un uzraksts kļūtu par tagadnes formu – "Tēvzeme un Brīvība"?

M. Dz. Mucenieks

VAI LATVIJAS LAUKSAIMNIECĪBAI IR NĀKOTNE?

Andrejs Lucāns

Agronoms Burtņiekos

Turpinājums no iepriekšējā numura

MŪSDIENU REZULTĀTI

1995. gadā laukos bija 307 749 saimniecības, t.sk. 64 264 zemnieku saimniecības (vidēji ar 19,9 ha), 118 749 piemājas saimniecības (vidēji ar 5,2 ha), 124 736 personīgās palīgsaimniecības (vidēji ar 2 ha). Cik īsti šo saimniecību pastāv vēl joprojām, šādas ziņas nav atrodamas.

2010. gadā, salīdzinot ar 1990. gadu, lauksaimniecībā ir samazinājies strādājošo skaits par 150 500 cilvēkiem jeb par 35%, tās ir **87 000 saimniecības** ar vidēji **1,7 strādājošajiem** vienā saimniecībā. Tas ir vidēji vienā pagastā par 349 cilvēkiem un 205 saimniecībām mazāk. Slaucamo govju ir par 371 000 jeb par 69% mazāk, kas ir ar **4 govīm** vidēji vienā saimniecībā; cūku skaits – par 832 000 cūku jeb 67% mazāk, kas ir ar **10 cūkām** vidēji vienā saimniecībā.

Šie lauksaimnieciskās ražošanas samazinājumi ir normālas iztikas samazināšana vismaz 5 cilvēkiem vienā saimniecībā;

Būtisks ir fakts, ka savu tēvzemi, dzimteni un valsti esam pārvērtuši par parastu tirgus preci, kādas, piemēram, ir galošas vai naglas."

Latvijā kopumā – 435 000 cilvēku (87 000 × 5). Bet reizē tas nozīmē arī šo saimniecību zemes atstāšanu atmatā vai pāriešanu industriālo lielražotāju un personu bez Latvijas pilsonības īpašumā, bezdarbnieku pulka vairošanu, emigrāciju.

Vai pašreizējās krīzes izraisītā bezdarba un emigrācijas apstākļos šīs saimniecības būtu liekas? 2012. gada septembrī tika ziņots, ka no administratīvajiem reģistriem ir izslēgti 500 ciemati (no aptuveni 7 500 reģistrētajiem). Šis lauku depopulācijas process tiek attaisnots ar argumentu, ka, valstīm attīstoties, tas esot neizbēgams kā zemes griešanās.

2010. gadā, salīdzinot ar 1935. gadu, lauksaimniecībā izmantotā LIZ (lauksaimniecībā izmantojamā zeme) no 3 749 493 ha (pēc J.A.Zušēvica datiem) ir samazinājusies līdz 1 805 500 ha jeb par 52%. Te arī meklējama atbilde (cēlonis) kūlas dedzinātāju problēmai mūsdienās – lauku depopulācija. Nav vajadzības pēc zāles, un nav, kas to plauj...

Darba vietu nav, bet zemi IKP radišanai, vismaz pašnodrošināšanai, nesaprotam, neprotam un negribam izmantot.

2010. gadā lauksaimniecībā uz vienu valsts iedzīvotāju tika ražots: 745 kg graudu (ieskaitot rapsi), 374 kg piena, 36 kg gaļas, 321 olu.

Uz vienu valsts iedzīvotāju ražoja lauksaimniecības izejprodukciju par 441 latu (53% no 1938. gadā saražotā). Toties lauksaimniecības produkcijas imports 2010. gada pārsniedza eksportu par 42,7 miljoniem, pārtikas precēm – par 81,5 miljoniem latu.

Latvijā bez darba ir palikuši 360 000 darbaspējīgo (140 000 ir Latvijā un 220 000 ir emigrējuši), kas ir 31% no visiem darbaspējīgajiem. Atšķirīgs 6% dabīgo bezdarbnieku, atlikušie 25% × 2 = 50% ir neiegūtais IKP (Pēc Oukena likuma.).

Secinājumi: Agrārā politika un nacionālā politika ir viens veselums

No iepriekš aprakstītās informācijas varam secināt, ka lauksaimniecisko zemes resursu uzskaitē un aprītē valda galēja nacionāla bezatbildība. Ar biznesa

kopīpašums, ilgtspējīgas attīstības nodrošināšanas galvenais pamats, un to, ka ir jāpieņem likumi, kas šo pamatu apdraudētību novērš.

Nav būtiski, kurš avots un viedoklis ir ticamāks. Būtisks ir fakts, ka savu tēvzemi, dzimteni un valsti esam pārvērtuši par parastu tirgus preci, kādas, piemēram, ir galošas vai naglas. Sevišķi ciniski tas izskatās zemes tirgus izteikti nevienlīdzīgas konkurences un mūsu deputātu nacionālās bezatbildības apstākļos. Savu tēvzemi iztirgojam par dempinga cenu. Tas, ko par zemi ir teikušas mūsu tautas garīgās autoritātes, mūsdienās valsts likumdevējos un valsts vadībā ievēlētajām "autoritātēm" līdz šim ir palicis nesaprasts, tādēļ arī ir izveidojusies šī bezatbildība. Tauta un tās valoda nevar pastāvēt un attīstīties bez savas zemes un bez tiesībām uz šo zemi. Agrārā politika un nacionālā politika ir viens veselums. To pareizs risinājums ir arī bezdarba un emigrācijas problēmu risinājums. Ir pēdējais brīdis sākt rīkoties zemes saglabāšanai latviešu tautas valdījumā.

Lauksaimniecības degradācija turpinās

Kā piesardzīgi cerīgu faktu, lai arī 20 gadus novēlotu, ir jāatzīmē informācija par Valsts prezidenta A.Bērziņa, Ministru prezidenta V.Dombrovska un zemkopības ministres L.Straujumas vienošanos par Valsts zemes fonda izveidošanu.

Eiropas Savienībā mēs iestājamies ar negodīgas vienlīdzības noteikumiem, kas vēl joprojām ir spēkā. Turpinās biznesa haizivju ideoloģija un filozofija, kuras ietekmi līdz šim vēl nav izdevies pārvarēt, precizāk sakot, nav pat pietiekami nopietni mēģināts to darīt. Lauksaimniecības degradācija turpinās.

Salīdzinot saimniecību lielumus un to ražotspēju dažādās agrārās un politiskajās sistēmās (cariskās Krievijas, pirmskara Latvijas, padomju Latvijas, atjaunotās Latvijas), nevaram konstatēt, ka ražotās lauksaimniecības produkcijas kopapjomu nosaka kāds konkrēts optimālais saimniecības lielums, specializācija vai ražošanas koncentrācija, bet gan valsts ideoloģija un filozofija – nākotnes vīzija, ražošanu motivējoši mērķi, attieksme pret lauksaimniecību un laukos dzīvojošo vairākuma interesēm, valsts atbalsts, zemnieka tiesiskais statuss.

Līdzšinējais uz mazaļām un vidējām zemnieku ģimeņu saimniecībām vēr-

stais masivizēti noniecinošais, noliedzošais spiediens (psiholoģiskais un finansiālais) un ilgstoši izteikti nevienlīdzīgie konkurences apstākļi ES ietvaros, ir radījuši: bezcerīgu lauku nākotnes vīziju; nepatiku un vienaldzību pret lauksaimniecību vispār; krūmiem aizaugošas simtu tūkstošos hektāru mērmas LIZ platības; pamestas un brūkošas viensētas; zemes pielīdzināšanu parastai tirgus precei un neierobežotu tās pārdošanu kolonistiem ("nepilsoņiem") un ārzemniekiem; bezdarbu un ekonomisko emigrāciju; sarūkošu pieprasījumu pēc lauksaimnieciskās izglītības; lauku depopulāciju; tukšas lauku skolas; nacionālu un morālu pagrimumu.

Pašapziņas un pašcieņas trūkums

Atjaunotās valsts lauksaimniecības "kuģis", kas ir palicis bez lauku iedzīvotāju absolūtā vairākuma motivējošas orientācijas, "dreifē"... Tam nav ceļa mērķa un nepūš īstais ceļavējš.

Zeme ir zaudējusi savu nacionālo sūtību un pārmatēriālo nozīmīgumu, zudusi motivācija zemniekam pašam un viņa bērniem saistīt dzīvi ar lauksaimniecību un bieži pat ar savu valsti, ražošanu atdotot ārvalstniekiem un vietējiem industriālajiem lielražotājiem. Vainīgs ir arī dzīvē iestrādātais kalpa apziņas sindroms un patriotisma būtības deficīts.

Lauksaimniecības neveiksmju vaina nav meklējama kļūdainā zemes īpašumu statusa atjaunošanā, kā to nereti dzirdam, kas padomju lielsaimniecības esot sadrumstalojusi sīksaimniecībās. Kļūda nav tehnoloģiski atpalikušās, mazajās, sadrumstalotajās vienas vai dažu govju un nedaudzu hektāru saimniecībās, kā to apstiprina pirmskara pieredze. **Kļūda ir valsts likumdevēju un valsts vadītāju (un ne tikai viņu) nacionālās pašapziņas un pašcieņas trūkumā – savas valsts saimnieka apziņas neesamībā, nekompetencē par lauksaimniecības būtību un sūtību, aplamā agrārās ekonomikas modeļa izvēlē, nesaimnieciskumā, apzinātā industriālo ražotāju loģikā un sikražotāju kooperācijas nerisināšanā, nespējā uzstādīt un nodrošināt latviešu tautas vairākumam darbam motivējošu un pozitīvo enerģiju atraisošu nākotnes redzējumu.**

Turpinājums 8. lpp.

LATVIETI, MOSTIES, LAIKS NEGAIDA! Latviešiem – BŪT vai NEBŪT!

Dr. Valdis Šteins

Triju Zvaigžņu ordeņa komandieris

Turpinājums no iepriekšējā numura

Pasauluzskats nosaka jūsu saimniecisko dzīvi, jūsu ēdienu, svētkus, jūsu brīvā laika pavadīšanas veidu. Katra senā tauta cīnās par savas tautas (etnosa) pasauluzskatu, jo tieši tas vieno tautu. Latviešu tautas vēsturiskā sadrumstalotība pa dažādām reliģijām nenoliedzami apgrūtina vienotas tautiskas (nacionālas) pašapziņas veidošanos. Paskatieties, kā mums svešais un tālais musulmanisms vieno semītu arābu tautas!

Arī latviešu tautas saglabāšana un tās uzplaukums nav iespējams bez sava senā baltu tautas pasauluzskata.

Tauta, etnoss, nācija

Sadzīvē, politikā un pat zinātniskajā literatūrā tiek lietoti visi trīs termini. Šajā rakstā es neanalizēšu un neiedziļināšos terminoloģijā, tam ir nepieciešams daudz izsmēlošāks

pamatīgi deldēts, un ap visiem trim terminiem – nācija, etnoss un tauta – notiek visdažādākās politikāņu spekulācijas. Lai iedzīvinātu savu kosmopolitisko tautu sakausēšanas (sovjetizācijas) ideju, izgudroja pat terminu “politiskā nācija”. Latviski tas būtu – politiskā tauta. Tas jau ir Nonsenss – Beznozīmība!

Otrs populārs termins ir “integrācija”, lai gan svešzemnieku iepludināšana Latvijā būtībā ir pretējs process – latviešu tautas dez-integrācija. Tas, ko dara varturi Latvijā, ir latviešu DEZINTEGRĀCIJAS PROCESS.

No zinātniskā viedokļa raugoties, visas Pasaules tautas iedalās divās lielās kategorijās, protams, ar daudzām pārejas formām: ģenētiskās tautas un vēsturiski sajauktās tautas, jeb jauntautas. Latvieši ir Dieva laista, ģenētiski (asins radnieciski) dabiska tauta jeb grieķiski “ethnos” un latīniski “natio”. Tādas pašas ir mums radniecīgās lietuviešu un prūšu tautas, un bija arī daudzas citas, tagad jau izmirušās un asimilētās baltu tautas, kuras apdzīvoja visu Eiropu.

Piemēram, tādas svešzemju tautas kā ķīnieši, arābi un jehudi (izraēļi) arī ir ģenētiskas tautas. Vēsturiskās jaukteņu tautas ir vēsturisks tautu sajaukums, kuras radušās, miermīgi vai varmācīgi sajaucoties jeb asimilējoties dažādām tautām kādas pamattautas jeb saimniekta teritorijā:

tautu saimes tautām, tad daļa no tām tika pakļautas hazarizācijai un jūdizācijai (Hazārijā jūdaisms bija valdošā reliģija), pēc tam tatarizācijai ar islamizāciju, pēc tam rusizācijai ar kristianizāciju. Savukārt Eiropas ziemeļaustrumu teritorijā dzīvojošās baltu tautas arī skāra finnizācijas process un izveidojās – marieši, merja, kackari, zilacinie mordvieši (mokša un erzja), mokša-moksel, meščeri, muromi (-ieši), komi-permieši, komi-zirjani, mansi – ar vēlāko kristianizāciju. Vairākas jau finnizētās, tatarizētās un hazarizētās baltu tautas skāra vēlākā russizācija un kristianizācija un izveidojās russkiju tauta.

Šobrīd etnologi (iesāka L. Gumilovs) runā par Pasaules vēsturē samēro jauno eiro-aziātu civilizāciju – russkiju civilizāciju, kura izveidojusies pēdējo 1000 gadu laikā. Centrāleiropā vairākas baltu tautas slavinizēja (vietām arī rusificēja) un kristianizēja, kā rezultātā izveidojās tādas jaunas vēsturiskas tautas kā ukraiņi, ļāhi jeb poļi, litvini jeb baltkrieivi, slovāki, slovēņi, čehi un citi, kuriem atšķirībā no russkijiem nav aziātu saknes līdzās baltu substrātam. Vēl viens piemērs – ziemeļbaltu tautām, sajaucoties ar jau pieminētās dzeltenās rases Urālu tautu saimes tautām, to finnizācijas, vietām ugrizācijas rezultātā izveidojās vairākas ziemeļu tautas: igauņi, somi, kā arī daudzas tautības – livi, vodi, ingeri, narova, seti, un citi (bet par šo tēmu citā rakstā).

Pagaidām es savos rakstos arī lietoju visus šos terminus (tauta, etnoss, nācija) kā sinonīmus, kaut gan dažkārt man tiem ir savs niansēts lietojums, bet tas ir atkarīgs no mērķauditorijas. Piemēram, etnoloģijā, lai mani saprastu etnologi un etnogrāfi, man ir jālieto termins “etnoss”, ģeopolitikā – “nācija”, bet demogrāfijā vispār ir jālieto vārds “iedzīvotāji”. Lai atgādinātu, ka tie (izņemot terminu “iedzīvotāji”) ir sinonīmi, un starp tiem praktiski nav nekādas atšķirības, es centīšos iekavās ielikt sadzīvē biežāk pielietoto terminu.

1. Tautiskās (nacionālās) pašapziņas un dievapziņas atgūšana

Pasauluzskats un pašapziņa ir cieši saistīti jēdzieni. Jūsu pašapziņa jeb sevis apzināšanās pēc sava rakstura var būt tautiska (nacionāla), starptautiska (latīniski – internacionāla) vai virspilsoņa (grieķiski – kosmopolitiska). Tautiskā pašapziņa ir piesaiste, sevis apzināšana kā noteiktas tautas (etnosa) sastāvdaļa. Nacionālā pašapziņa ir kā garīga piederība pie savas tautas (nācijas).

Tautisko (nacionālo)

pašapziņu mums ir sākuši nīdēt jau kopš 12.gadsimta, kad pirmie okupanti – krustneši – sarīkoja pirmās asinspirtis, bet zvaigzneši – pēdējās. Notika slepkavošanas, deportācijas – vēsturiskais latviešu genocīds. Tam seko šodienas ģeogrāfiskais genocīds ar nelabvēlīgas vides radīšanu un piespiedu bēgļu gaitām jeb emigrāciju. Jau 1000 gadus latviešiem tiek uzspiesta sveša valoda, sveši dievi, sveši tikumi un svešas garīgās mācības. Visu šo laiku ir notikusi latviešu turēšana “mucā”, lai mums nebūtu savas gara aristokrātijas, savas intelligences. Ja kādam prāta ziedam idevās uzplaukt, tad parasti tikai ārzemēs, bet, ja izdevās okupētajā Latvijā, tad tas ātri tika sabradāts. Padomju laikos tas izpauzās īpaši spilgti – kā tik kāds pabāza “galvu virs galda”, tūlīt tā tika nopļauta. Pat nacionāla rakstura grāmatas lasīšana bija noziegums, kur nu vēl rakstīšana.

Mūsdienās situācija jau nav labāka, tā saucamai radošajai inteliģencei vārti ir vaļā, bet tautiskā inteliģence tiek norakta jau asnos. Tas nevarēja un nevar neatsaukties uz tautas pašapziņu. Mūsu uzdevums ir atgūt šo latvieša pašcieņu un latviešu tautisko pašapziņu un būt spēcīgiem, lai nostātos pret internacionālo un kosmopolitisko eiropisko identitāti. Viens no ieročiem tautiskās pašapziņas grausšanā ir jau iepriekš pieminētā **Dez-integrācija**, ko varturi orveliski nosaukuši par **Integrāciju**.

Mēs esam no citas civilizācijas – no Baltu civilizācijas. Latvieši bez latviešu tautiskās pašapziņas jau vairs nav latvieši, bet kļūst par manipulējamiem lajiem iznīcības laukā. Viņi pārvēršas par latviski runājošiem latviešiem, tāpat kā latvaki, un līdzinās tiem latvijciem, kuri iemācījušies latviski runāt. Tautiskā jeb nacionālā valstī visiem tās pilsoņiem ir kopīga valoda, kultūra un garīgās vērtības. Latviešiem tāpat kā daudzām baltu tautām bija un ir Dievapziņa – tā ir pašapziņa, kura liek mums dzīvot pēc Dieva likumiem.

Dievs ir pār visiem, bet Dievs ir arī mūsu apziņā, un tas izpaužas mūsu dzīves veidā. Kā saka sēlis Romualds Muncis: “Daba ir mūsu Dievs!” Dabu, protams, saprotot tās filozofiski dievišķajā izpratnē. Tas ir pilnīgi pretēji kā semītiem un daudzām citām svešautām (varbūt izņēmums ir jūdeo-pagāni), kurām diezgan viegli uzspieda reliģiju. Nevis dzīves veidu, bet reliģiju! Kristieši neļāva un neļauj dzīvot pēc Dieva likumiem, bet uzspiež dievcilvēka pielūgsmi. Kristiešu dievs ir vienkārši jāpielūdz, un tam ir jāupurē.

Šajā rakstā es negribu

iegrimt transcendentālajā filozofijā un analizēt sapratnes transcendentālo būtību, jautājums ir tikai par to, vai Dievs ir ar jums, vai Dievs ir kaut kur plauktā nolikts, vai jūs dzīvojat ar Dievu sirdī, vai tiekat manipulēts ar reliģijas, tas ir, dieva-elka(u) palīdzību. Kristieši dabas

Dzīvojiet ar Dievu apziņā (ar dievapziņu), nevis ar Viņa attēlu vai figūru, kas nolikta baznīcā, plauktā vai ceļmalā – šī gudrība ir ļoti vienkārša.”

tautām piedēvē elkdievību, bet latviešiem Māra vai Dēkla, vai Kārta, vai Jumis, vai Ušiņš, vai Jānis, vai Mārtenš – tās jau ir tikai Dieva izpausmes tēlos. Tie nav dievi, tā ir sava veida tautas filozofija, turpretim kristieši paši īstenībā ir elkdievības varā, katrā savā dievnamā izliek no koka izgredtu vai čuguna izlietu statuju un caur tās pielūgšanu cenšas sarunāties ar cilvēkdievu, nokrituši ceļos vai kājās stāvot. Tā, protams, ir viņu izvēle, un Dievs viņiem dzīvo “Septītājās Debesīs” (tiešs pārnēmums no jūdaisma, viņiem ir “Septiņas debesis”).

Kāpēc Dievs bija jāaizstāj ar konkrētu personu – tāpēc, ka dzīve, dzīvošana bija jāaizstāj ar ticību. Pacieties – debesis labāki būs! Dzīve faktiski bija jāaizstāj ar vergošanu, bet istā dzīve būs Aiz-saulē. Kristieši pēc iesvētīšanas

saka: tagad tu esi dieva vergs (russkiju valodā – “rab božij”), tu kļūsti kristīgās baznīcas īpašums, naturāli – īpašums!

Mūsu vissvarīgākais uzdevums ir atbrīvoties no šiem pašapziņas sārņiem – no jebkuras reliģijas, jo reliģija ir varas metode, ar kuras palīdzību turēt

paklausībā cilvēkus. Apziņai ir jābūt brīvai no jebkuras reliģijas. Latviešu natīvisms (atdzimšanas kustība) ir atgriešanās pie latviešu dzīves veida. Vēlreiz atkārtotju – **latviešiem Dievs nav ticības lieta, bet dzīves veids**. Latvietis dzīvo ar Dieva palīgu, pēc Dieva padoma, daudzina Dievu, kurš iedod saprašanu un varēšanu, ieliek katrā cilvēkā Dieva doto potenciālu, kurš viņam dzīves laikā ir jārealizē. Dievs iedod katram iespēju, bet tas, cik jūs to realizējat, vai jums to neļauj realizēt, ir galvenais. Ja jūs esat iejūgts verga darbos, jūs nekad sevi dzīvē nerealizēsiet! Dzīvojiet ar Dievu apziņā (ar dievapziņu), nevis ar Viņa attēlu vai figūru, kas nolikta baznīcā, plauktā vai ceļmalā – šī gudrība ir ļoti vienkārša.

Turpinājums būs...

KRIEVIJAS ESESIEŠU VĒSTURISKAIS MARŠS

Turpinājums no 5. lpp.

Interesanta epizode, kas notika Krievijas dienvidos. Tur žīdu iznīcināšanā tika izmantotas automašīnas, tā saucamās “dušegubkas” – slēgtā furgonā ar cilvēkiem pa izplūdes cauruli tika ielaista gāze. “Autoritiesības” šim izgudrojumam pieder žīdu izcelsmes čekistam, NKVD Maskavas apgabala pārvaldes administratīvi saimnieciskās nodaļas priekšniekam Isajam Bergam. Kad 1937. un 1938. gadā nošaujamo skaits, arī latviešu, Butovas poligonā sāka pieaugt, šim cilvēkam radās ideja, kā nobeigt cilvēkus jau pa ceļam uz nošaušanu, bez munīcijas tērēšanas. Šo izgudrojumu drīz pārņēma tālaika “kompanjoni” – “brūnie fašisti”, un, lūk, tas nodereja Isaja ciltsbrāļu iznīcināšanai...

Noslēgumā varam secināt, ka “darba pamatdaļu” žīdu iznīcināšanā Krievijā ar nevērisku cietsirdību un augstu efektivitāti izpildīja krievu policija, kas bija nokomplektēta – pat

līdz komandieriem – no padomju pilsoņiem. Šodien par to klusē – klusē okupanti Latvijā. Šodien šo tautību indivīdu tandēmam ir kopēji plāni – iznīcināt Latvijas valsti un latviešu tautu. Tāpēc jau viņu leksikā ir tikai latvietis Arājs un šajās “orgijās” nevainīgie leģionāri – neuzvarētie, un līdz ar to tiek apmelota un nomelnota visa latviešu tauta.

Latvijas situācija ir ārkārtēja tādā ziņā, ka tai pastāvīgi jāatvainojas par neizdarītiem noziegumiem un jāskaidro sava vēsture citiem. Džordžs Orvels romānā “1984” rakstīja par “atmiņas caurumiem”, pa kuriem cenzori izmet sev nepatīkamus vēstures faktus sadegšanai milzīgā krāsnī; pagātnes pierakstu mainīšana bija oficiāla “izlabošana”. Mums gribētos redzēt, vai spēsim palīdzēt Latvijas “bezbiļetniekiem” – okupantiem – atbrīvoties no atmiņas caurumiem un viņu vēstures izlabojumiem...

IR JĀNODROŠINA CILVĒKIEM DARBS LAUKOS!

Tālvadlis Jānis Kalniņš

Agronoms, Saldū

Šā gada 25. un 26. februārī Briselē notika Eiropas Savienības lauksaimniecības un zivsaimniecības ministru padomes sēde, kurā Latvijas zemkopības ministre Laimdota Straujuma puda viedokli, ka maksājumi no Eiropas Savienības būtu jāsaņem tikai ražojošiem lauksaimniekiem, tiešāk neminot, ko viņa ar tiem saprot.

Bez jebkāda ekonomiskā pamatojuma, bet iespaidojoties tikai no padomju laikā pierastās saimniecību lielummānijas, līdz šim 90 procenti no visiem Latvijas un Eiropas maksājumiem tika atdoti lielsaimniecībām. Tās šo naudu ar plašu vērienu ieguldīja supermodernās un dārgās ēkās, tehnikā un tehnoloģijās. Rezultātā tiek ražota lauksaimniecības produkcija ar ļoti augstu pašizmaksu, kas, kā izrādās, nav konkurences spējīga ar Eiropas Savienības lauksaimniecību – mazajām ģimenes zemnieku saimniecībām.

Šādas nepamatotas saimniekošanas rezultātā Latvijā pilnīgi bez attīstības līdzekļiem iznīcībai tika pamestas mazās ģimenes zemnieku saimniecības. Sākās katastrofāla Latvijas lauku bojāeja. Lauku cilvēki pameta savas mājas un laukus, tie aizauga ar nezālēm un krūmiem. Zemi pārdeva lielsaimniekiem un ārzemniekiem, zemnieki aizbrauca no valsts, un skolas tika slēgtas.

Latvijas lauku sabrukuma apturēšanu un lauksaimniecības konkurences spējas atjaunošanu var panākt, tikai nekavējoties pārejot uz mums pilnīgi atbilstošo ES Ziemeļvalstu lauksaimniecības sistēmu. Tās pamats ir ģimenes zemnieku saimniecības, kuras saražoto produkciju pārstrādā un tirgo tikai sev piederošos kooperatīvos pārstrādes un tirdzniecības uzņēmumos, šādi nodrošinot sev pārtikušu dzīvi.

Latvijas valdībai ir krasi jāmaina lauksaimniecības politika. Ir jāpārtrauc jebkādas ES un valsts naudas ieguldīšana lielsaimniecībās. Visi valsts un ES paredzētie līdzekļi lauksaimniecībai ir jāiegulda ģimenes zemnieku saimniecību izveidošanai un attīstībai un to kooperatīvo produkcijas pārstrādes un tirdzniecības uzņēmumu radīšanai un attīstībai.

Eiropas Savienības un valsts maksājumi laukos ir jāsaņem arī ikvienam nelielajam zemes apstrādātājam un lopu turētājam, neatkarīgi no hektāru un lopu skaita.

Valdībai ar visiem spēkiem ir jāveic šī pēdējā lauku glābšanas iespēja, lai tur dzīvojošiem cilvēkiem būtu nākotne un laba dzīve.

**LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam "DDD"**

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2013

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: **SIA "Latgales druka",**
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

TIBETĀ SAKARST BRĪVĪBAS ALKAS

Turpinājums no 4. lpp.

Jānis Mārtiņš Skuja: Tibetā notiek arī nelielas sacelšanās, demonstrācijas – būtībā tas arī viss, jo nekas īpašs nav iespējams. Lhasā ik pa laikam tiek noteiktas pat komandanta stundas, un pilsēta tiek slēgta. Tūristi aizbrauc uz Tibetu, redz mīkus un domā, ka tur viss ir normāli. Taču mēs ļoti labi zinām un atceramies, kā savulaik bija Padomju Savienībā – kur veda ārzemju tūristus un ko viņiem rādīja...

Starp citu, Tibetā nemaz tik vienkārši nevar iebraukt, ir vajadzīgas īpašas atļaujas. Tas nav tāpat kā aizlidot uz Pekinu vai citu pilsētu. Līdz ar to tibetiešu tautas ikdiena ir vai nu lūgšanas, piketi, demonstrācijas, kuras ātri apspiež, vai arī atteikšanās no savas identitātes un pārtapšana par ķīnieti, lai iegūtu darbu un maizi, kopā ar ķīniešiem ceļot "Lielo zīda ceļu", kā savulaik PSRS cēla BAM-u.

Tomēr es negribu piekrist, ka tibetieši necinās par savu brīvību. Kā jau teicu, tur notiek demonstrācijas, ir īpaši jauniešu vidū. Bet ķīniešu armijas un policijas klātbūtnē ātri vien šo jautājumu atrisina. Tas, ka ikdienā katrs trešais nestaiģā gluži formā, vēl nenozīmē, ka viņš nav ziņotājs. Mēs arī esam piedzīvojuši šādus laikus. Ķīna pat aicināja tos, kuri zina par sava kaimiņa plānu pašsadedzināties, nākt un viņu nosūdzēt – par to tiks dota naudas prēmija.

DDD: *Latvieši tik tiešām spēj iejusties tibetiešu ciešanās, jo arī mums ir bijis šāds laiks, kad izmīsiģi gaidījām citu valstu palīdzību.*

J.M.S.: Tāpēc Dalailama grib parādīt un apliecināt, ka ar mīlestību, ar līdzcie-

tību var kaut ko panākt. Zināmā mērā pasaulei tas ir kā lakmusa papīritis, jo šis ir pēdējais bastions, kurš vēl cenšas bez vardarbības kaut ko izdarīt. Šis ir zīmīgs piemērs pasaulei. Neesmu baznīcas fans, bet, ja šis bastions kritīs, tad zināmā mērā zūd jēga kristiešu nostādnei: ja tev sit pa vienu vaigu, pagriez otru. Man nepavisam nepatīk pagriezt otru vaigu, un tibetiešiem arī tas varētu likties nepiemēroti...

DDD: *Šis teiciens ir jāuztver garīgā nozīmē – nevis jāļauj, lai tevi piekauj, bet gan nav jājūt nāids, kad tu pretojies, jo bez naida tu kļūsti spēcīgs.*

J.M.S.: Saprotu, bet tā ir tik šaura līnija. Kāpēc tad lielā Ķīna baidās no viena mūka – Dalailamas?

“Bet, ja garīgais līderis aizies, un uiguri redzēs, ka tibetieši ķeras pie ieročiem, tad varam iedomāties, kas notiks, ja to darīs arī musulmaņi.”

Tad iedomājieties, cik viņš ir spēcīgs – ar savu mīlestību, iecietību un lūgšām, saukdams ķīniešus par brāļiem un māsām! Un, ja šis nebūs pareizais risinājums, tad atbilde ir rokā – ir jāņem automāts un jābīlē virsū. Domāju, katrai tautai ir sava izpratne.

BET MUMS IR JĀATMET KALPA SINDROMS!

DDD: *Kādu jūs redzat Latvijas lomu Tibetas jautājumā?*

Jānis Mārtiņš Skuja: Mūsu uzdevums nav cīnīties par Tibetas brīvību tibetiešu vietā, bet mūsu pienākums ir veicināt viņu iespēju nosargāt savu tau-

tu. Es to savā ziņā uzskatu par pienākuma nodošanu tālāk. Pirms divdesmit gadiem mēs ar asarām acīs lūdzāmies visai pasaulei atzīt Latvijas neatkarību. Mani draugi, ārzemju latvieši, ķēdējās pie PSRS vēstniecības sētas ar plakātiem, ar piketiēm...

Latvijai šodien ar joni nav jādeklarē Tibetas neatkarība. Bet Latvijas valdība varētu oficiāli satiekties ar Dalailamu, kurš

pildīt nostādnes par visiem 200%. Tāpat nedomāju, ka amerikāņi prasa Latvijas valdībai skriet pie viņiem uz vēstniecību atskaitīties. Domāju, ka tas ir latviešu kalpa sindroms: lūk, aizskriesim un būsīm pirmie – kalpi teicamnieki.

DDD: *Ne jau visa tauta ir tādi neliēši. Valdošajiem politiķiem ir savs personisks izdevīgums, kas liek pakalpot lielvarām un nodot savas tautas un valsts intereses.*

J.M.S.: Varbūt. Bet man liekas, tā ir arī pārcēnība, kas ir liela latviešu nelai-me. Es domāju, ja nebūtu šīs pārlieku lielās centības, tad daudz kas notiktu citādi. Neviens mums nelika likvidēt cukurfabrikas. Bet Brisele piedāvāja – aiztaisiet ciet, dabūsiet miljonu. Varbūt vajadzēja pasēdēt un padomāt. Ja tas ir privāts uzņēmums, vadītājs var darīt, kā grib, bet valstij tomēr varbūt vajag parūpēties. Lietuva savas cukura ražotnes neaiztaisīja, bet Latvijas gadījumā termiņš tagad atkal ir pagarināts, ražot nav izdevīgi.

Es domāju, ka šādi segmenti ir daudzi, jo daudzi. Mēs joprojām isti nevaram pat zvejot, cik gribam, mūsu Baltijas jūrā. Droši vien šis kalpa sindroms arī noveda pie tā, ka esam tur, kur esam.

Turpinājums būs...

Intervēja Līga Muzikante

VAI LATVIJAS LAUKSAIMNIECĪBAI IR NĀKOTNE?

Turpinājums no 6. lpp.

Nacionālai valstij lauksaimniecība kā business ir nacionāli bezatbildīgs politiski ekonomisks uzstādījums. Industriālā ražošana un business kā pašmērķis Latvijas lauksaimniecību ir novedis līdz imitētai pārprodukcijai un bankro-

dzīvesveida modeli un sa-sniedza nebijušu uzplaukumu, atjaunotā Latvija – uz lauksaimniecību kā biznesu, kura rezultātu liecinieki un baidītāji tagad esam.

Ir radīta problēma, kurai pagaidām nav saskatāms

“Uzspiežot vienaspusīgu biznesa modeli lauksaimniecībai, latvieši turpina aizbērt avotu, no kura paši smeļ spēku.”

tam. Uzspiežot vienaspusīgu biznesa modeli lauksaimniecībai, latvieši turpina aizbērt avotu, no kura paši smeļ spēku.

Pirmskara Latvijas lauksaimniecība orientē-jās uz saimniekošanu kā

un, šķiet, netiek arī pietiekami nopietni meklēts reāls atrisinājums. Izrādās, ka valstiskā līmenī par to valda absolūta neizpratne – līdzīgi kā demokrātijas, tautas tiesību un cilvēktiesību, valodas, pilsonības,

pašapziņas un pašcieņas jautājumos.

Latvijas lauksaimniecības industrializācija, biznesa glorificēšana un centieni to balstīt uz sīkzemnieku iznīcināšanas rēķina, ir alkātības vadītā noziedzība pret latviešu tautu un Latvijas valsti.

Šāda nacionālā un saimnieciskā attīstība izvirza jautājumu: ja peļņa koncentrējas nedaudzu īpašnieku rokās uz daudzu īpašnieku iznīcināšanas un bezdarbnieku radīšanas rēķina, uz demogrāfiskās situācijas katastrofālas pasliktināšanas un lauku depopulācijas rēķina, uz dabas un kultūrvides degradācijas un iznīcināšanas rēķina, tad, kāda ir

jēga šādai “attīstībai”?

Atbildot uz jautājumu, vai Latvijas lauksaimniecībai ir nākotne, var droši teikt, ka, realizējot “kovboju ekonomikas” jeb lauksaimniecības kā biznesa modeli, Latvijas lauksaimniecībai kā nacionālas valsts pamatam nākotnes nav! To pašu var teikt, ja mūsu tautas meitām būs vidēji tikai 1,1 bērns – Latvijai nākotnes nav.

“Globalizācija iedzīvotājiem piedāvā vairāk brīvību un materiālo labklājību, taču tikai tad, ja manu māju neapstāj glūnoši svešinieki, jo tad labklājību aizpūš kā vēji pieneņu pūkas,” secina Vācijas kanclere **Angela Merkele**.

Turpinājums būs...